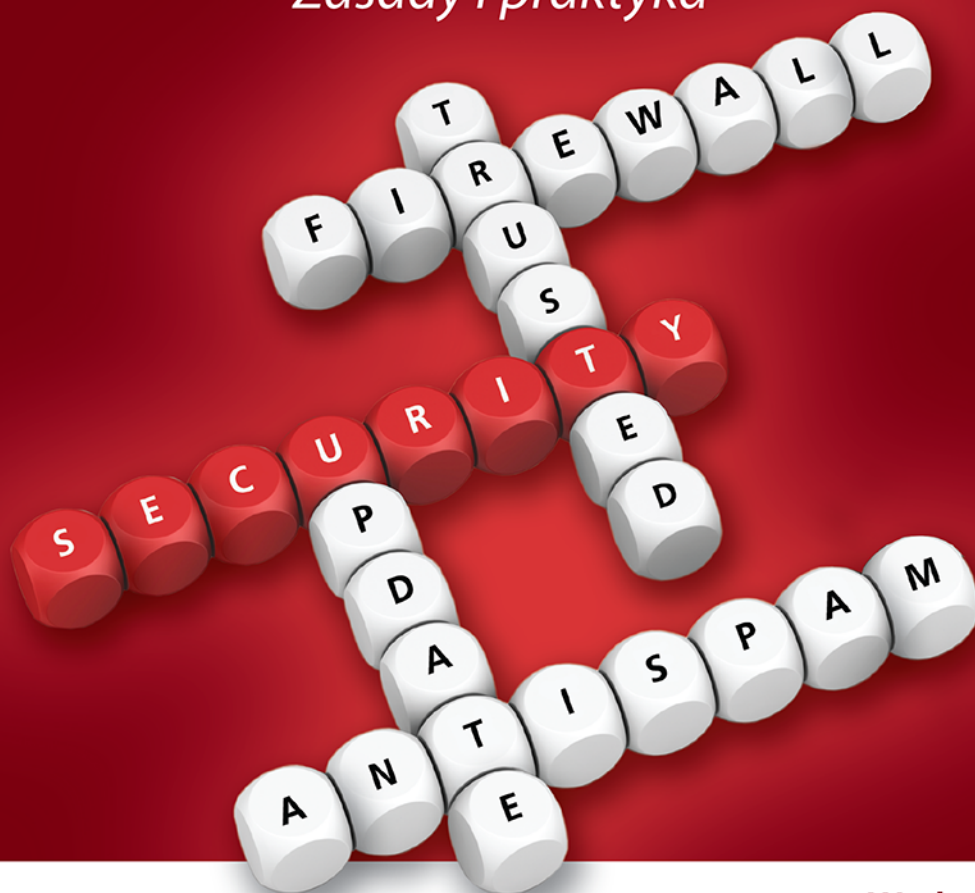

William Stallings • Lawrie Brown

BEZPIECZEŃSTWO SYSTEMÓW INFORMATYCZNYCH

Zasady i praktyka

TOM
2

Wydanie IV

Tytuł oryginału: Computer Security: Principles and Practice (4th Edition)

Tłumaczenie: Radosław Meryk (rozdz. 14 – 27, dod. A – K), Zdzisław Płoski (wstęp)

ISBN: 978-83-8322-558-6

Authorized translation from the English language edition, entitled: COMPUTER SECURITY: PRINCIPLES AND PRACTICE, Fourth Edition; ISBN 0134794109; by William Stallings, and by Lawrie Brown, published by Pearson Education, Inc. Copyright © 2018, 2015, 2012, 2008 by Pearson Education, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from Pearson Education, Inc.

Polish language edition published by Helion S.A. Copyright © 2019, 2023.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz wydawca dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz wydawca nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Helion S.A.

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel. 32 230 98 63

e-mail: helion@helion.pl

WWW: <https://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<https://helion.pl/user/opinie/bes42v>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

SPIS TREŚCI

Przedmowa	9
Notacja	21
O autorach	23

CZĘŚĆ III PROBLEMY ZARZĄDZANIA

Rozdział 14. Zarządzanie bezpieczeństwem IT i ocena ryzyka	25
14.1. Zarządzanie bezpieczeństwem IT	27
14.2. Kontekst organizacyjny i polityka bezpieczeństwa	30
14.3. Ocena ryzyka bezpieczeństwa	34
14.4. Szczegółowa analiza ryzyka bezpieczeństwa	38
14.5. Studium przypadku: Silver Star Mines	52
14.6. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	58
Rozdział 15. Środki, plany i procedury bezpieczeństwa IT	61
15.1. Wdrażanie mechanizmów zarządzania bezpieczeństwem IT	62
15.2. Środki bezpieczeństwa lub zabezpieczenia	63
15.3. Plan bezpieczeństwa IT	72
15.4. Wdrażanie zabezpieczeń	74
15.5. Monitorowanie zagrożeń	75
15.6. Studium przypadku: Silver Star Mines	78
15.7. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	81
Rozdział 16. Bezpieczeństwo fizyczne i środowiskowe	83
16.1. Przegląd	85
16.2. Zagrożenia dla bezpieczeństwa fizycznego	85
16.3. Zapobieganie zagrożeniom fizycznym i środki łagodzące	94
16.4. Odtwarzanie po naruszeniach bezpieczeństwa fizycznego	98
16.5. Przykład: korporacyjna polityka bezpieczeństwa fizycznego	99
16.6. Integracja bezpieczeństwa fizycznego i logicznego	99
16.7. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	107

Rozdział 17. Bezpieczeństwo zasobów ludzkich	109
17.1. Świadomość bezpieczeństwa, szkolenie i edukacja	110
17.2. Praktyki i zasady zatrudniania	117
17.3. Zasady korzystania z poczty e-mail i internetu	121
17.4. Zespoły reagowania na incydenty bezpieczeństwa komputerowego	124
17.5. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	132
Rozdział 18. Audyt bezpieczeństwa	135
18.1. Architektura audytu bezpieczeństwa	137
18.2. Ślad audytu bezpieczeństwa	143
18.3. Implementacja funkcji logowania	148
18.4. Analiza śladu audytu bezpieczeństwa	162
18.5. Zarządzanie informacjami o bezpieczeństwie i zdarzeniach	167
18.6. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	169
Rozdział 19. Aspekty prawne i etyczne	173
19.1. Cyberprzestępczość i przestępczość komputerowa	174
19.2. Własność intelektualna	178
19.3. Prywatność	186
19.4. Kwestie etyczne	194
19.5. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	201
 CZĘŚĆ IV ALGORYTMY KRYPTOGRAFICZNE	
Rozdział 20. Szyfrowanie symetryczne i poufność wiadomości	207
20.1. Zasady szyfrów symetrycznych	208
20.2. Standard DES	214
20.3. Standard AES	216
20.4. Szyfry strumieniowe i RC4	223
20.5. Tryby działania szyfrów blokowych	228
20.6. Dystrybucja kluczy	234
20.7. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	236
Rozdział 21. Kryptografia klucza publicznego i uwierzytelnianie komunikatów ...	243
21.1. Bezpieczne funkcje haszowania	244
21.2. HMAC	251
21.3. Szyfrowanie uwierzytelnione	255
21.4. Algorytm szyfrowania RSA z kluczem publicznym	258
21.5. Algorytm Diffiego-Hellmana i inne algorytmy asymetryczne	265
21.6. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	270

CZĘŚĆ V BEZPIECZEŃSTWO SIECI

Rozdział 22. Protokoły i standardy bezpieczeństwa internetu	275
22.1. Bezpieczne wiadomości e-mail i S/MIME	276
22.2. Poczta DKIM	280
22.3. Zabezpieczenia SSL i TLS	283
22.4. HTTPS	293
22.5. Bezpieczeństwo IPv4 i IPv6	294
22.6. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	301
Rozdział 23. Aplikacje do uwierzytelniania w internecie	305
23.1. Kerberos	306
23.2. X.509	313
23.3. Infrastruktura klucza publicznego	317
23.4. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	320
Rozdział 24. Bezpieczeństwo sieci bezprzewodowych	323
24.1. Bezpieczeństwo sieci bezprzewodowych	324
24.2. Bezpieczeństwo urządzeń mobilnych	328
24.3. Przegląd sieci bezprzewodowych IEEE 802.11	333
24.4. Bezpieczeństwo sieci bezprzewodowych IEEE 802.11i	341
24.5. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	357
Rozdział 25. Bezpieczeństwo Linuksa	361
25.1. Wprowadzenie	362
25.2. Model bezpieczeństwa Linuksa	362
25.3. DAC w szczegółach: bezpieczeństwo systemu plików	364
25.4. Luki w systemie Linux	372
25.5. Wzmacnianie systemu Linux	375
25.6. Bezpieczeństwo aplikacji	384
25.7. Obligatoryjne mechanizmy kontroli dostępu	387
25.8. Literatura	394
Rozdział 26. Bezpieczeństwo systemu Windows	395
26.1. Podstawowa architektura bezpieczeństwa systemu Windows	396
26.2. Luki w systemie Windows	408
26.3. Mechanizmy obronne systemu Windows	409
26.4. Zabezpieczenia przeglądarki	420
26.5. Usługi kryptograficzne	422
26.6. Specyfikacja Common Criteria	424
26.7. Literatura	424
26.8. Podstawowe pojęcia i projekty	425

Rozdział 27. Środowiska zaufane i zabezpieczenia wielopoziomowe	427
27.1. Model bezpieczeństwa komputerowego Bell-Lapadula	429
27.2. Inne formalne modele bezpieczeństwa komputerowego	440
27.3. Koncepcja systemów zaufanych	447
27.4. Zastosowania zabezpieczeń wielopoziomowych	451
27.5. Środowiska zaufane i moduł TPM	458
27.6. Specyfikacja Common Criteria oceny bezpieczeństwa informatycznego	463
27.7. Gwarancje i ocena	470
27.8. Literatura	476
27.9. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania	477

DODATKI

Spis treści tomu 1.	483
Dodatek A Projekty i inne ćwiczenia dla studentów uczących się bezpieczeństwa komputerów	487
Dodatek B Wybrane elementy teorii liczb	495
Dodatek C Standardy i organizacje standaryzacyjne	505
Dodatek D Generowanie liczb losowych i pseudolosowych	519
Dodatek E Kody uwierzytelniania komunikatów bazujące na szyfrach blokowych	531
Dodatek F Architektura protokołów TCP/IP	537
Dodatek G Konwersja Radix-64	545
Dodatek H System DNS	549
Dodatek I Zaniedbywanie miarodajności	561
Dodatek J SHA-3	567
Słowniczek	585
Akronimy	595
Lista dokumentów NIST i ISO	597
Literatura	599
Skorowidz	613

AUDYT BEZPIECZEŃSTWA

18.1. Architektura audytu bezpieczeństwa

Model audytu bezpieczeństwa i alarmów

Funkcje audytu bezpieczeństwa

Wymagania

Wytyczne dotyczące wdrażania

18.2. Ślad audytu bezpieczeństwa

Co zbierać?

Ochrona danych z audytu

18.3. Wdrażanie funkcji logowania

Logowanie na poziomie systemu

Logowanie na poziomie aplikacji

Biblioteki interpozycyjne

Dynamiczne przepisywanie binarne

18.4. Analiza śladu audytu bezpieczeństwa

Przygotowanie

Przebieg czasowy

Przegląd audytu

Podejścia do analizy danych

18.5. Zarządzanie informacjami o bezpieczeństwie i zdarzeniami

Systemy SIEM

18.6. Podstawowe pojęcia, pytania sprawdzające i zadania

W TYM ROZDZIALE POZNASZ I ZROZUMIESZ:

- ◆ elementy składowe architektury audytu bezpieczeństwa;
- ◆ względne zalety różnych typów ścieżek z audytu bezpieczeństwa;
- ◆ kluczowe zagadnienia związane z implementacją funkcji logowania na potrzeby audytu bezpieczeństwa;
- ◆ proces analizy ścieżki audytu.

Audyt bezpieczeństwa to forma audytu, która koncentruje się na bezpieczeństwie zasobów informatycznych (zasobów IT) organizacji. Jest to kluczowy mechanizm komputerowego bezpieczeństwa. Audyt bezpieczeństwa może:

- Zapewnić o prawidłowym działaniu komputera pod względem bezpieczeństwa.
- Wygenerować dane, które mogą być wykorzystane w analizie ataku „po fakcie”, bez względu na to, czy atak zakończył się powodzeniem, czy nie.
- Dostarczyć mechanizmów oceny niedociągnięć w usłudze bezpieczeństwa.
- Dostarczyć informacji, które można wykorzystać do zdefiniowania anormalnego zachowania.
- Utrzymać rejestr informacji przydatnych w śledztwach komputerowych.

Dwa kluczowe pojęcia to **audyt bezpieczeństwa** i **ścieżki audytu bezpieczeństwa**¹ zdefiniowane w tabeli 18.1.

Tabela 18.1. Terminologia związana z audytami bezpieczeństwa (RFC 4949)

Audyt bezpieczeństwa Niezależny przegląd i analiza zapisów i działań systemu w celu określenia adekwatności zabezpieczeń w systemie, zapewnienia zgodności z ustaloną polityką bezpieczeństwa i procedurami, wykrywania naruszeń w usługach bezpieczeństwa oraz zalecenia zmian wykonywanych w ramach działań zaradczych. Podstawowym celem audytu jest ustalenie odpowiedzialności za elementy systemowe, które inicjują zdarzenia i działania związane z bezpieczeństwem lub biorą w nich udział. Dlatego potrzebne są środki do generowania i rejestrowania śladu audytu bezpieczeństwa oraz do przeglądania i analizowania ścieżek audytu w celu wykrycia i zbadania ataków i naruszeń w zabezpieczeniach. Ścieżka audytu bezpieczeństwa Chronologiczny zapis działań w systemie, wystarczający do odtworzenia i zbadania sekwencji zjawisk środowiskowych i działań lub czynności prowadzących do wykonania operacji, procedur lub zdarzeń w transakcji związanej z bezpieczeństwem — od zainicjowania do końcowych rezultatów.
--

¹ Standard NIST SP 800-12 (*An Introduction to Computer Security: The NIST Handbook* z października 1995) wskazuje, że niektórzy eksperci ds. bezpieczeństwa rozróżniają ślad audytu od logu audytu w następujący sposób: log jest zapisem zdarzeń, które zaszły w konkretnym pakiecie oprogramowania, a ścieżka audytu to cała historia zdarzenia, często z wykorzystaniem wielu logów. Jednak w społeczności specjalistów bezpieczeństwa nie stosuje się powszechnie tej definicji. W tej książce nie dokonujemy takiego rozróżnienia.

Proces generowania informacji audytu dostarcza danych, które mogą być przydatne w czasie rzeczywistym do wykrywania włamań; ten aspekt omówiono w rozdziale 8. W niniejszym rozdziale skupimy się na gromadzeniu, przechowywaniu i analizie danych związanych z bezpieczeństwem IT. Zaczniemy od ogólnego przeglądu zagadnień związanych z architekturą audytu bezpieczeństwa oraz pokazania, w jaki sposób odnosi się ona do działań towarzyszących wykrywaniu włamań. Następnie omówimy różne aspekty ścieżek audytu, znanych również jako logi audytu. Na koniec omówimy problematykę analizy danych z audytu.

18.1. ARCHITEKTURA AUDYTU BEZPIECZEŃSTWA

Dyskusję na temat audytu bezpieczeństwa rozpoczynamy od analizy elementów składających się na jego architekturę. Najpierw zbadamy model, który prezentuje audyt bezpieczeństwa w szerszym kontekście. Następnie przyjrzymy się funkcjonalnemu podziałowi audytu bezpieczeństwa.

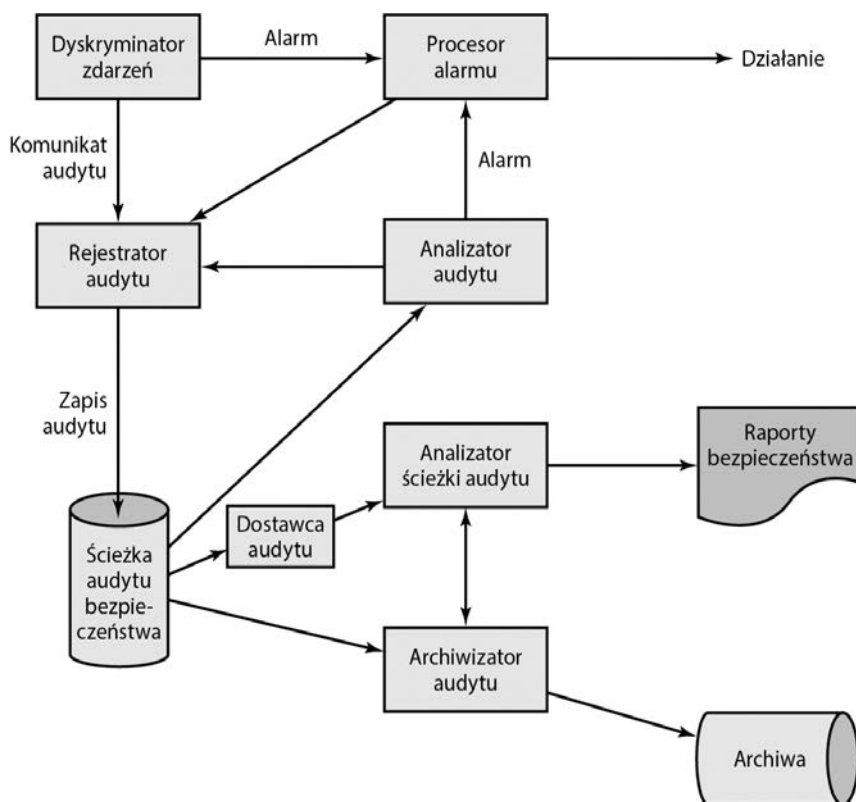
Model audytu bezpieczeństwa i alarmów

Rekomendacja X.816 ITU-T² definiuje model, w którym wskazano elementy funkcji audytu bezpieczeństwa i ich związek z alarmami bezpieczeństwa. Ten model przedstawiono na rysunku 18.1. Oto jego kluczowe elementy:

- **Dyskryminator zdarzeń** — wbudowana w oprogramowanie systemu logika, która monitoruje aktywność systemu i wykrywa związane z bezpieczeństwem zdarzenia skonfigurowane do wykrywania.
- **Rejestrator audytu** — dla każdego wykrytego zdarzenia dyskryminator zdarzenia przesyła informacje do rejestratora audytu. W modelu zaprezentowano tę komunikację w formie komunikatu. Audyt można również realizować poprzez rejestrację zdarzeń w obszarze pamięci współdzielonej.
- **Procesor alarmów** — niektóre zdarzenia wykryte przez dyskryminator zdarzeń są zdefiniowane jako alarmowe. W przypadku takich zdarzeń do procesora alarmów jest wysyłany alarm. Na tej podstawie procesor alarmów podejmuje określone działania. Te działania same w sobie są zdarzeniami, które można rejestrować, dlatego są przesyłane do rejestratora audytu.
- **Ścieżka audytu bezpieczeństwa** — rejestrator audytu tworzy sformatowany zapis każdego zdarzenia i rejestruje go w ścieżce audytu bezpieczeństwa.

² Telecommunication Standardization Sector of the International Telecommunications Union. Informacje dotyczące tej i innych instytucji tworzących standardy można znaleźć w dodatku C.

- **Analizator audytu** — ścieżka audytu bezpieczeństwa jest dostępna dla analizatora audytu. Ten, na podstawie wzorca działania, może zdefiniować nowe, podlegające audytowi zdarzenie, które jest wysyłane do rejestratora audytu i może wygenerować alarm.
- **Archiwizator audytu** — moduł oprogramowania, który okresowo wyodrębnia rekordy ze ścieżki audytu w celu utworzenia stałego archiwum zdarzeń podlegających audytowi.
- **Archiwa** — archiwa audytu są trwałym magazynem zdarzeń związanych z bezpieczeństwem w tym systemie.
- **Dostawca audytu** — dostawca audytu jest aplikacją i (lub) interfejsem użytkownika do ścieżki audytu.
- **Analizator ścieżki audytu** — analizator ścieżki audytu to aplikacja lub użytkownik, który sprawdza ścieżkę audytu i archiwa audytu pod kątem historycznych trendów dla celów komputerowych śledztw oraz innych analiz.
- **Raporty bezpieczeństwa** — analizator ścieżki audytu przygotowuje czytelne dla człowieka raporty bezpieczeństwa.

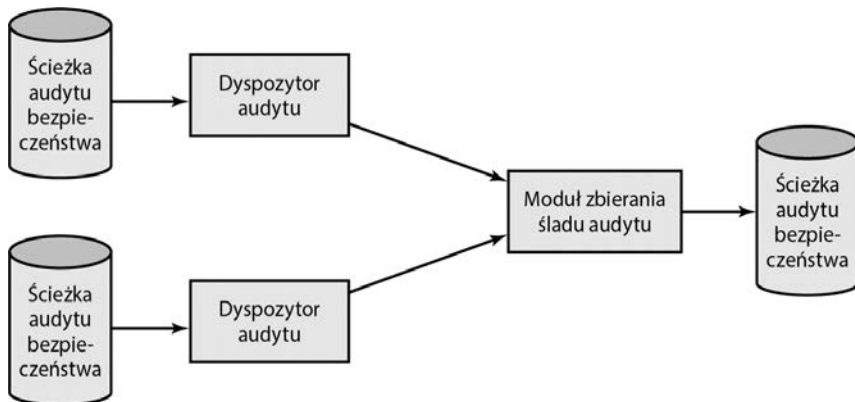

Rysunek 18.1. Model audytu bezpieczeństwa i alarmów (X.816)

Ten model ilustruje związek pomiędzy funkcjami audytu a funkcjami alarmowymi. Funkcja audytu tworzy rejestr zdefiniowanych przez administratora bezpieczeństwa zdarzeń związanych z bezpieczeństwem. Niektóre z tych zdarzeń mogą być rzeczywistymi naruszeniami bezpieczeństwa lub podejrzeniem naruszenia bezpieczeństwa. Takie zdarzenia są przekazywane za pośrednictwem alarmów do systemu wykrywania włamań lub zapory firewall.

Tak jak jest w przypadku wykrywania włamań, w systemach rozproszonych może być przydatna rozproszona funkcja audytu, w której tworzone jest scentralizowane repozytorium. Dla usługi rozproszonego audytu potrzebne są dwa dodatkowe elementy logiczne (patrz rysunek 18.2):

- **Zbieracz śladu audytu** (ang. *audit trail collector*) — moduł wchodzący w skład scentralizowanego systemu, który gromadzi zapisy ścieżki audytu z innych systemów i tworzy scaloną ścieżkę audytu.
- **Dyspozytor audytu** — moduł, który przesyła zapisy ścieżki audytu z lokalnego systemu do centralnego modułu zbierania ścieżek audytu.

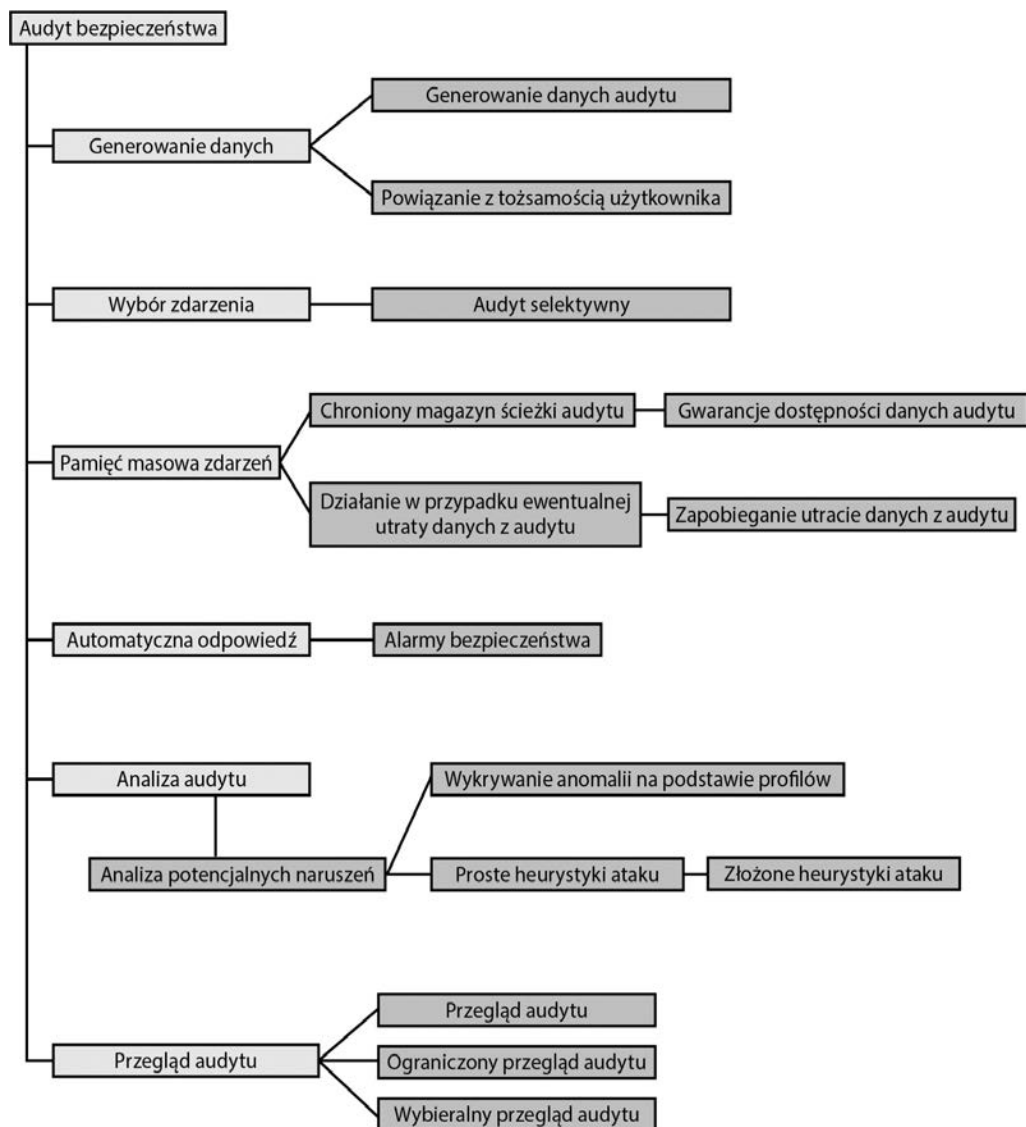

Rysunek 18.2. Model rozproszonego śladu audytu (X.816)

Funkcje audytu bezpieczeństwa

Warto przyrzeć się kolejnemu podziałowi mechanizmu audytu bezpieczeństwa, opracowanemu w ramach specyfikacji Common Criteria [CCPS12a]. Podział audytu bezpieczeństwa na sześć głównych obszarów, z których każdy spełnia jedną lub więcej konkretnych funkcji, pokazano na rysunku 18.3:

- **Generowanie danych** — identyfikuje poziom rejestrowania, wylicza typy możliwych do zarejestrowania zdarzeń i identyfikuje minimalny zestaw dostarczanych informacji podlegających audytowi. Ta funkcja musi również rozwiązywać konflikt pomiędzy bezpieczeństwem a prywatnością i określać, dla których zdarzeń w wynikowym raporcie powinny się znaleźć dane tożsamości użytkownika powiązanego z działaniami.

Rysunek 18.3. Dekompozycja klas audytu kontroli zgodnie ze specyfikacją Common Criteria

- **Wybór zdarzeń** — uwzględnienie lub wykluczenie zdarzenia z zestawu zdarzeń podlegających rejestrowaniu. Umożliwia to skonfigurowanie systemu na różnych poziomach szczegółowości, tak by uniknąć generowania nieprzydatnych raportów.
- **Przechowywanie zdarzeń** — tworzenie i utrzymanie bezpiecznego śladu audytu. Funkcja przechowywania obejmuje mechanizmy zapewniające dostępność i zapobiegające utracie danych ze ścieżki audytu.
- **Automatyczna odpowiedź** — określa reakcje po wykryciu zdarzeń wskazujących na potencjalne naruszenia bezpieczeństwa.

- **Analiza audytu** — wykonywana za pośrednictwem zautomatyzowanych mechanizmów analizy aktywności w systemie i danych audytu w poszukiwaniu naruszeń bezpieczeństwa. Ten komponent identyfikuje zestaw zdarzeń, których wystąpienie lub skumulowane wystąpienie wskazuje na potencjalne naruszenie bezpieczeństwa. W przypadku takich zdarzeń przeprowadza się analizę w celu ustalenia, czy doszło do naruszenia bezpieczeństwa. W tej analizie wykorzystuje się mechanizmy wykrywanie anomalii i heurystykę ataków.
- **Przegląd audytu** — dostępny dla uprawnionych użytkowników, którzy wspomagają proces przeglądania danych z audytu. Komponent przeglądu audytu może zawierać wybieraną funkcję przeglądania, która dostarcza możliwości wykonywania operacji wyszukiwania z wykorzystaniem jednego bądź wielu kryteriów powiązanych relacjami logicznymi (tzn. and, or), sortowaniem danych audytu oraz filtrowaniem danych audytu przed ich przeglądaniem. Uprawnienia do przeglądu audytu mogą być ograniczone dla wybranych użytkowników.

Wymagania

Na podstawie zbioru funkcjonalności sugerowanych przez rysunki 18.1 i 18.3 możemy opracować zestaw wymagań dotyczących audytu bezpieczeństwa. Pierwszym wymaganiem jest **zdefiniowanie zdarzeń**. Administrator bezpieczeństwa powinien zdefiniować zestaw zdarzeń podlegających audytowi. Tym tematem zajmiemy się bardziej szczegółowo w następnym podrozdziale. Poniżej podajemy listę zaproponowaną w [CCPS12a]:

- wprowadzenie obiektów w części oprogramowania związanej z bezpieczeństwem do przestrzeni adresowej podmiotu;
- usuwanie obiektów;
- przydzielanie lub odwoływanie uprawnień lub możliwości dostępu;
- zmiany atrybutów podmiotu lub obiektu zabezpieczeń;
- kontrole zasad wykonywane przez oprogramowanie zabezpieczające w wyniku żądania podmiotu;
- korzystanie z praw dostępu w celu ominięcia sprawdzenia zasad;
- wykorzystanie funkcji identyfikacji i uwierzytelniania;
- czynności związane z bezpieczeństwem podjęte przez operatora i (lub) uprawnionego użytkownika (np. wyłączenie mechanizmu zabezpieczeń);
- importowanie (eksportowanie) danych z nośników wymiennych lub na nośniki wymienne (np. tworzenie wydruków, zapis na dyski magnetyczne bądź optyczne albo na przenośne urządzenia pamięci masowej USB).

Drugie wymaganie dotyczy dostępności w aplikacjach i oprogramowaniu systemowym odpowiednich haków pozwalających na **wykrywanie zdarzeń**. W celu zarejestrowania odpowiednich działań należy dodać do systemu oprogramowanie monitorujące. Potrzebny jest również mechanizm **nagrywania zdarzeń**, który uwzględnia potrzebę zapewnienia bezpiecznej pamięci trwałej odpornej na zmodyfikowanie lub usunięcie. W celu analizy zebranych danych, a także w celu badania trendów w danych i anomalii mogą być wykorzystywane **oprogramowanie, narzędzia i interfejsy do analizy zdarzeń i ścieżek audytu**.

Istnieje dodatkowe wymaganie dotyczące **bezpieczeństwa funkcji audytu**. Przed obchodzeniem lub naruszeniem muszą być chronione nie tylko ścieżka audytu, ale całe oprogramowanie do obsługi audytu i pośrednia pamięć. System audytu powinien mieć **minimalny wpływ na funkcjonalność**.

Wytyczne dotyczące wdrażania

Przydatny zestaw wytycznych dotyczących audytu systemów informatycznych zawiera standard ISO³ 27002 (*Code of Practice for Information Security Management* z października 2013 r.):

1. Wymagania audytu dotyczące dostępu do systemów i danych powinny zostać uzgodnione z kierownictwem odpowiedniego szczebla zarządzania.
2. Zakres technicznych testów audytu powinien być uzgodniony i kontrolowany.
3. W testach kontrolnych powinien być wykorzystywany tylko dostęp do odczytu do oprogramowania i danych.
4. Dostęp do danych inny niż tylko do odczytu powinien być dozwolony tylko w przypadku kopii pojedynczych plików systemowych, które powinny zostać usunięte po zakończeniu audytu lub — jeżeli w wymaganiach dotyczących dokumentacji audytu istnieje obowiązek przechowywania takich plików — objęte odpowiednią ochroną.
5. Należy zidentyfikować i uzgodnić wymagania dotyczące specjalnego lub dodatkowego przetwarzania.
6. Testy kontrolne, które mogą wpływać na dostępność systemu, powinny być uruchamiane poza godzinami pracy.
7. W celu utworzenia ścieżki referencyjnej wszystkie dostępy powinny być monitorowane i rejestrowane.

³ International Organization for Standardization. Więcej informacji na temat tej i innych instytucji tworzących standardy oraz listę dokumentów NIST i ISO można znaleźć w dodatku C.

18.2. ŚLAD AUDYTU BEZPIECZEŃSTWA

Ścieżki audytu zachowują rejestr aktywności w systemie. W tym podrozdziale zajmiemy się kwestiami dotyczącymi ścieżek audytu.

Co zbierać?

Wybór danych do zbierania zależy od wielu wymagań. Jednym z problemów jest ilość danych do zebrania, która zależy od zakresu obszarów zainteresowania i szczegółowości gromadzonych danych. Należy zastosować kompromis pomiędzy objętością a wydajnością. Im więcej gromadzonych danych, tym większe obniżenie wydajności systemu. Większe ilości danych mogą również niepotrzebnie obciążać różne algorytmy używane do badania i analizy danych. Ponadto istnienie dużej ilości danych tworzy pokusę generowania raportów bezpieczeństwa w nadmiernej liczbie lub objętości.

Z uwagi na powyższe ostrzeżenia pierwszym wymaganiem biznesowym w projektowaniu ścieżki audytu bezpieczeństwa jest wybór elementów danych do zebrania. Mogą to być:

- Zdarzenia związane z korzystaniem z oprogramowania do audytów (tzn. z wszystkich komponentów z rysunku 18.1).
- Zdarzenia związane z mechanizmami zabezpieczeń w systemie.
- Wszelkie zdarzenia zbierane w celu wykorzystania przez różne mechanizmy wykrywania zagrożeń i zapobiegania im. Obejmuje to elementy istotne dla działania mechanizmu wykrywania włamań oraz zapory firewall.
- Zdarzenia związane z zarządzaniem systemem i jego działaniem.
- Dostęp do systemu operacyjnego (np. za pośrednictwem wywołań systemowych podobnych do tych, które wyszczególniono w tabeli 8.2).
- Dostęp do wybranych aplikacji.
- Zdalny dostęp.

Jednym z przykładów zdarzeń do wyboru może być sugerowana lista zdarzeń podlegających audytowi pochodząca ze standardu X.816, którą zaprezentowano w tabeli 18.2. Standard wskazuje, że audytem powinny być objęte zarówno działania normalne, jak i nadzwyczajne; na przykład przedmiotem rejestrowania w ścieżce audytu może być każde żądanie połączenia, takie jak żądanie połączenia TCP, niezależnie od tego, czy było ono prawidłowe, czy nie, i niezależnie od tego, czy żądanie zostało zaakceptowane, czy nie. To jest bardzo istotna kwestia. Zbieranie danych do audytu wykracza poza potrzebę generowania alarmów bezpieczeństwa lub wprowadzania danych do modułu zapory firewall. Do identyfikowania normalnych i nienormalnych wzorców użycia, a zatem

Tabela 18.2. Zdarzenia podlegające audytowi sugerowane w X.816

Zdarzenia związane z bezpieczeństwem związane z konkretnym połączeniem • żądania połączenia; • potwierdzenia połączeń; • żądania rozłączenia; • potwierdzenia rozłączenia; • statystyki dotyczące połączenia. Zdarzenia związane z bezpieczeństwem związane z korzystaniem z usług zabezpieczeń • żądania usługi zabezpieczeń; • skorzystanie z mechanizmów zabezpieczeń; • alarmy bezpieczeństwa. Zdarzenia związane z bezpieczeństwem dotyczące zarządzania • operacje zarządzania; • powiadomienia związane z zarządzaniem. Lista zdarzeń podlegających audytowi powinna zawierać przynajmniej • odmowy dostępu; • uwierzytelnienia; • zmiany atrybutów; • tworzenie obiektów; • usunięcie obiektów; • modyfikowanie obiektów; • skorzystanie z uprawnień.	W zakresie pojedynczych usług bezpieczeństwa ważne są następujące zdarzenia • uwierzytelnianie: weryfikacja pomyślna; • uwierzytelnianie: weryfikacja niepomyślna; • kontrola dostępu: decyzja o przyznaniu dostępu; • kontrola dostępu: decyzja o odmowie dostępu; • niezaprzeczalność: niezaprzeczalne pochodzenie wiadomości; • niezaprzeczalność: niezaprzeczalne odebranie wiadomości; • niezaprzeczalność: nieudane odrzucenie zdarzenia; • niezaprzeczalność: pomyślne odrzucenie zdarzenia; • integralność: użycie osłony; • integralność: użycie bez osłony; • integralność: pomyślna weryfikacja poprawności; • integralność: niepomyślna weryfikacja poprawności; • poufność: skorzystanie z ukrycia; • poufność: wykorzystanie ujawnienia; • audyt: wybór zdarzenia do audytu; • audyt: anulowanie wyboru zdarzenia do audytu; • audyt: zmiana kryteriów wyboru zdarzeń do audytu.
---	--

spełniania roli danych wejściowych do analizy wykrywania włamań, mogą być używane dane reprezentujące zachowania niewyzwalające alarmów. Ponadto w przypadku ataku może być potrzebna analiza całej aktywności w systemie. To pozwala zdiagnozować atak i znaleźć właściwe środki zaradcze na przyszłość.

Kolejną przydatną listę zdarzeń podlegających audytowi (patrz tabela 18.3) zestawiono w dokumencie standardu ISO 27002. Podobnie jak jest w X.816, standard ISO wyszczególnia zarówno zdarzenia autoryzowane, jak i nieautoryzowane, a także zdarzenia wpływające na funkcje bezpieczeństwa systemu.

Ponieważ administrator bezpieczeństwa projektuje zasady zbierania danych audytu, przydatne jest podzielenie ścieżki audytu na kategorie w celu dokonania selekcji elementów danych do zebrania. Poniżej zaprezentujemy przydatne kategorie projektowania ścieżek audytu.

Tabela 18.3. Obszary monitorowania zasugerowane w standardzie ISO 27002

a) identyfikatory użytkowników b) operacje systemowe c) daty, godziny i szczegóły kluczowych zdarzeń, na przykład logowania i wylogowania użytkowników d) tożsamość urządzeń lub, jeśli to możliwe, lokalizacja, oraz identyfikator systemowy e) zapisy udanych i odrzuconych prób dostępu do systemu f) zapisy udanych i odrzuconych prób dostępu do danych oraz innych zasobów g) zmiany w konfiguracji systemu h) korzystanie z uprawnień i) korzystanie z narzędzi i aplikacji systemowych j) dostęp do plików i rodzaj dostępu k) adresy i protokoły sieciowe l) alarmy wywoływane przez system kontroli dostępu m) aktywacje i dezaktywacje systemów ochrony, takich jak systemy antywirusowe i systemy wykrywania intruzów n) zapisy transakcji dokonanych przez użytkowników w aplikacjach

ŚCIEŻKI AUDYTU NA POZIOMIE SYSTEMU

Zwykle są używane do monitorowania i optymalizacji wydajności systemu, ale mogą również spełniać funkcje audytu bezpieczeństwa. Niektóre aspekty polityki bezpieczeństwa egzekwuje sam system — na przykład dostęp do systemu. Ścieżka audytu na poziomie systemu powinna przechwytywać takie dane jak próby logowania, zarówno udane, jak i niepomyślne, używane urządzenia i wykonywane funkcje systemu operacyjnego. Dla audytu mogą być interesujące również inne funkcje na poziomie systemu — na przykład działanie systemu oraz wskaźniki wydajności sieci.

Przykład ścieżki audytu na poziomie systemu dla systemu operacyjnego UNIX zaprezentowano na rysunku 18.4a, pochodzącym ze standardu NIST SP 800-12 (*An Introduction to Computer Security: The NIST Handbook* z października 1995). Polecenie shutdown kończy wszystkie procesy i przełącza system do trybu pojedynczego użytkownika. Polecenie su tworzy powłokę UNIX.

ŚCIEŻKI AUDYTU NA POZIOMIE APLIKACJI

Mogą służyć do wykrywania naruszeń bezpieczeństwa w aplikacji lub do wykrywania luk w interakcji aplikacji z systemem. W przypadku aplikacji o kluczowym znaczeniu lub takich, które dotyczą wrażliwych danych, ścieżka audytu na poziomie aplikacji może zapewniać pożądany poziom szczegółowości pozwalający na ocenę zagrożeń i skutków dla bezpieczeństwa. Na przykład w przypadku aplikacji e-mail ścieżka audytu może rejestrować nadawcę i odbiorcę, rozmiar wiadomości i typy załączników. Ścieżka audytu dla interakcji z bazą danych za pomocą zapytań SQL (ang. *Structured Query Language*) może rejestrować użytkownika, typ transakcji, a nawet poszczególne tabele, wiersze, kolumny lub elementy danych, do których uzyskano dostęp.

```

Jan 27 17:14:04 host1 login: ROOT LOGIN console
Jan 27 17:15:04 host1 shutdown: reboot by root
Jan 27 17:18:38 host1 login: ROOT LOGIN console
Jan 27 17:19:37 host1 login: rebooted by root
Jan 28 09:46:53 host1 su: 'su root' succeeded for user1 on /dev/tty0
Jan 28 09:47:35 host1 shutdown: reboot by user1
Jan 28 09:53:24 host1 su: 'su root' succeeded for user1 on /dev/tty1
Feb 12 08:53:22 host1 su: 'su root' succeeded for user1 on /dev/tty1
Feb 17 08:57:50 host1 date: set by user1
Feb 17 13:22:52 host1 su: 'su root' succeeded for user1 on /dev/tty0

```

(a) Przykładowy plik logu systemowego zawierający komunikaty uwierzytelniania

```

Apr 9 11:20:22 host1 AA06370: from=<user2@host2>, size=3355, class=0
Apr 9 11:20:22 host1 AA06370: to=<user1@host1>, delay=00:00:02, stat=Sent
Apr 9 11:59:51 host1 AA06436: from=<user4@host3>, size=1424, class=0
Apr 9 11:59:52 host1 AA06436: to=<user1@host1>, delay=00:00:02, stat=Sent
Apr 9 12:43:52 host1 AA06441: from=<user2@host2>, size=2077, class=0
Apr 9 12:43:53 host1 AA06441: to=<user1@host1>, delay=00:00:01, stat=Sent

```

(b) Zapis audytu na poziomie aplikacji dla systemu dostarczania poczty

```

rcp user1 tty0 0.02 secs Fri Apr 8 16:02
ls user1 tty0 0.14 secs Fri Apr 8 16:01
clear user1 tty0 0.05 secs Fri Apr 8 16:01
rpcinfo user1 tty0 0.20 secs Fri Apr 8 16:01
nroff user2 tty2 0.75 secs Fri Apr 8 16:00
sh user2 tty2 0.02 secs Fri Apr 8 16:00
mv user2 tty2 0.02 secs Fri Apr 8 16:00
sh user2 tty2 0.03 secs Fri Apr 8 16:00
col user2 tty2 0.09 secs Fri Apr 8 16:00
man user2 tty2 0.14 secs Fri Apr 8 15:57

```

(c) Log pokazujący chronologiczną listę poleceń wykonywanych przez użytkowników

Rysunek 18.4. Przykłady ścieżek audytu

Na rysunku 18.4b zaprezentowano przykład ścieżki audytu na poziomie aplikacji dla systemu dostarczania poczty.

ŚCIEŻKI AUDYTU NA POZIOMIE UŻYTKOWNIKA

Zawierają rejestr aktywności pojedynczych użytkowników na przestrzeni czasu. Mogą być wykorzystywane do pociągania użytkowników do odpowiedzialności za ich działania. Takie ścieżki audytu są również użyteczne jako dane wejściowe do programów analitycznych, które potrafią zestawić zachowania normalne z zachowaniami odbiegającymi od normy.

Ścieżka audytu na poziomie użytkownika może służyć do rejestrowania interakcji użytkownika z systemem — na przykład wydawanych poleceń, prób identyfikacji i uwierzytelniania, a także plików i zasobów, do których użytkownik uzyskał dostęp. W ścieżce audytu mogą również być przechowywane informacje o aplikacjach wykorzystywanych przez użytkownika.

Przykład ścieżki audytu na poziomie użytkownika w systemie UNIX zaprezentowano na rysunku 18.4c.

ŚCIEŻKI AUDYTU DOSTĘPU FIZYCZNEGO

Mogą być generowane przez sprzęt zarządzający fizycznym dostępem. Następnie uzyskane dane są przesyłane do centralnego hosta w celu dalszego przechowywania i analizy. Przykładami są systemy kart kluczy i systemy alarmowe. W standardzie NIST SP 800-12 zaprezentowano następujące przykłady danych, które mogą być przedmiotem zainteresowania audytów dostępu fizycznego:

- Data i godzina, gdy próbowano uzyskać dostęp lub go uzyskano; ponadto powinny być zarejestrowane dane bramy lub drzwi, przez które próbowano uzyskać dostęp, oraz personalia osoby (lub identyfikator użytkownika) podejmującej próbę uzyskania dostępu do bramy lub drzwi.
- Nieudane próby dostępu powinny być monitorowane i logowane w niekomputerowych ścieżkach audytu, podobnie jak w przypadku ścieżek audytu systemów komputerowych. Jeśli ktoś próbuje uzyskać dostęp w niedozwolonych godzinach, należy o tym fakcie poinformować kierownictwo.
- W rejestrowanych danych powinny się także znaleźć próby dodawania, modyfikowania lub usuwania fizycznych uprawnień dostępu (np. przyznanie nowemu pracownikowi dostępu do budynku lub przyznanie przeniesionego pracownikowi dostępu do nowego biura [i, co oczywiste, usunięcie jego starych uprawnień dostępu, stosownie do przypadku]).
- Podobnie jak jest w przypadku ścieżek audytu systemów i aplikacji, mechanizmy audytu niekomputerowych funkcji mogą być zaimplementowane tak, aby wysyłały komunikaty do personelu ochrony, wskazując na udane lub nieudane próby zdobycia dostępu do kontrolowanych przestrzeni. Aby nie obniżać czujności strażników lub osób monitorujących, zdarzenia dostępu nie powinny powodować wysyłania komunikatów na ekran ich monitorów. Osoby monitorujące powinny być informowane wyłącznie o sytuacjach wyjątkowych, na przykład o nieudanych próbach dostępu.

Ochrona danych z audytu

W dokumencie RFC 2196 (*Site Security Handbook* z 1997 roku) wymieniono trzy alternatywne sposoby przechowywania zapisów z audytu:

- plik na hoście do odczytu i zapisu;
- urządzenie do jednokrotnego zapisu i wielokrotnego odczytu (np. CD-ROM lub DVD-ROM);
- urządzenie wyłącznie do zapisu (np. drukarka).

Rejestrowanie w systemie plików jest stosunkowo łatwe do skonfigurowania i wymaga najmniej zasobów. Dostęp do zapisów jest natychmiastowy, co może się przydać jako środek przeciwdziałania trwającemu atakowi. Jednak stosowanie takiego podejścia stwarza wiele zagrożeń. Jeśli napastnik uzyska uprzywilejowany dostęp do systemu, ścieżka audytu może zostać zmodyfikowana lub usunięta.

Nagrywanie na płyty DVD-ROM lub stosowanie podobnej metody przechowywania jest znacznie bezpieczniejsze, ale mniej wygodne. Konieczne jest ciągle uzupełnianie nagrywalnych nośników. Dostęp do danych może być opóźniony.

Logi drukowane dostarczają papierowej wersji ścieżki audytu, ale są niepraktyczne dla celów przechowywania szczegółowych danych audytu w rozbudowanych systemach lub systemach sieciowych. Dokument RFC 2196 sugeruje, że papierowy log może się przydać, gdy stały, dostępny natychmiast dziennik jest wymagany, nawet w przypadku awarii systemu.

Ochrona ścieżki audytu obejmuje zarówno integralność, jak i poufność. Szczególnie ważna jest integralność, ponieważ intruz może próbować usunąć dowody włamania poprzez modyfikację ścieżki audytu. W przypadku logów w systemie plików prawdopodobnie najlepszym sposobem zapewnienia integralności są podpisy cyfrowe. Integralność automatycznie zapewniają urządzenia jednokrotnego zapisu — na przykład płyty DVD-ROM lub papier. Kolejnym środkiem zapewniającym integralność są silne mechanizmy kontroli dostępu.

Poufność jest ważna w przypadku, gdy ścieżka audytu zawiera informacje użytkowników, które są poufne i nie powinny być ujawniane wszystkim użytkownikom, na przykład informacje o zmianach wynagrodzenia lub grupy wynagrodzenia. Do ochrony tego rodzaju informacji można wykorzystać mechanizmy silnej kontroli dostępu. Skutecznym środkiem jest szyfrowanie symetryczne (np. z wykorzystaniem algorytmu AES [ang. *Advanced Encryption Standard*] lub potrójnego algorytmu DES [ang. *Data Encryption Standard*]). Klucz tajny musi być chroniony i dostępny tylko dla oprogramowania audytowego oraz pomocniczego oprogramowania do analizy audytu.

Należy zwrócić uwagę, że mechanizmy integralności i poufności chronią dane ścieżki audytu nie tylko w pamięci lokalnej, ale również podczas przesyłania do centralnego repozytorium.

18.3. IMPLEMENTACJA FUNKCJI LOGOWANIA

Podstawę do stworzenia mechanizmu audytu bezpieczeństwa stanowi początkowe pobranie danych audytu. Wymaga to, aby oprogramowanie zawierało haki lub punkty przechwyty, które wyzwalają gromadzenie i zapisywanie danych w odpowiedzi na wybrane wcześniej zdarzenia. Taka funkcja gromadzenia lub rejestrowania zależy od rodzaju oprogramowania i może być różna w zależności od wykorzystywanego systemu operacyjnego i aplikacji. W tym podrozdziale przyjrzymy się sposobom podejścia do implementacji funkcji logowania dla ścieżek audytu na poziomie systemu i na poziomie użytkownika oraz ścieżek audytu na poziomie aplikacji.

Logowanie na poziomie systemu

Znaczna część zadań logowania na poziomie systemu może być zaimplementowana przy użyciu istniejących urządzeń, które są częścią systemu operacyjnego. W tym punkcie pokrótce przyjrzymy się mechanizmowi logowania w systemie operacyjnym Windows, a następnie opiszemy mechanizm *syslog* w systemach operacyjnych z rodziny UNIX.

DZIENNIK ZDARZEŃ SYSTEMU WINDOWS

Zdarzenie w dzienniku zdarzeń systemu Windows to jednostka opisująca jakieś interesujące zdarzenia w systemie komputerowym. Zdarzenia zawierają liczbowy kod identyfikacyjny, zestaw atrybutów (zadanie, kod operacyjny, poziom szczegółowości, wersja i słowa kluczowe) oraz opcjonalne dane dostarczone przez użytkownika. W systemie Windows dostępne są trzy typy logów zdarzeń:

- **Log zdarzeń systemowych** — używany przez aplikacje działające z tożsamością kont usług systemowych (zainstalowanych usług systemowych), sterowniki, komponenty lub aplikacje, które posługują się zdarzeniami związanymi z kondycją systemu komputerowego.
- **Log zdarzeń aplikacji** — zdarzenia dla wszystkich aplikacji na poziomie użytkownika. Ten dziennik nie jest zabezpieczony i jest otwarty dla wszystkich aplikacji. Aplikacje, które logują obszerny zbiór informacji, powinny definiować dziennik specyficzny dla aplikacji.
- **Log zdarzeń bezpieczeństwa** — log audytu systemu Windows. Ten log zdarzeń służy wyłącznie do lokalnego użytku mechanizmu *Windows Local Security Authority*. W danych audytu mogą pojawiać się zdarzenia użytkownika tylko wtedy, gdy są obsługiwane przez wskazaną aplikację.

W przypadku wszystkich logów zdarzeń lub ścieżek audytu informacje o zdarzeniach mogą być przechowywane w formacie XML. Listę informacji przechowywanych dla każdego zdarzenia zamieszczono w tabeli 18.4. Na rysunku 18.5 pokazano przykład danych eksportowanych z logu zdarzeń systemu Windows.

Tabela 18.4. Elementy schematu zdarzeń systemu Windows

Wartości właściwości zdarzenia zawierające dane binarne	Diagnostyczne pole <code>LevelName</code> preprocesora WPP systemu Windows wykorzystywane w zdarzeniach debugowania w kanałach debugowania
Dane binarne dostarczane przez log zdarzeń systemu Windows	Poziom renderowany dla zdarzenia
Kanał, na którym zostanie opublikowane renderowane zdarzenie	Stopień istotności zdarzenia
Złożone dane dla parametru dostarczanego przez dostawcę zdarzenia	Diagnostyczne pole <code>FormattedString</code> preprocesora WPP systemu Windows wykorzystywane w zdarzeniach debugowania w kanałach debugowania

Tabela 18.4. Elementy schematu zdarzeń systemu Windows — *ciąg dalszy*

Diagnostyczne pole ComponentName preprocesora WPP używane w zdarzeniach debugowania	Komunikat renderowany dla zdarzenia
Komputer, na którym miało miejsce zdarzenie	Opkod, który zostanie wyrenderowany dla zdarzenia
Dwie 128-bitowe wartości, które można wykorzystać do wyszukiwania powiązanych zdarzeń	Działanie lub moment podczas działania, które było wykonywane w aplikacji w czasie, gdy zaistniało zdarzenie
Nazwa elementu danych zdarzenia, który spowodował błąd podczas przetwarzania danych zdarzenia	Elementy, które definiują zdarzenia instrumentacji
Dane składające się na jedną część złożonego typu danych dostarczoną przez dostawcę zdarzenia	Informacje o dostawcy, który opublikował zdarzenie
Dane dla parametru dostarczonego przez dostawcę zdarzenia	Wydawca zdarzenia, który opublikował renderowane zdarzenie
Wartości właściwości zdarzeń preprocesora WPP systemu Windows	Informacje, które będą renderowane dla zdarzenia
Kod błędu, który został zgłoszony, gdy wystąpił błąd przetwarzania danych zdarzenia	Identyfikator bezpieczeństwa użytkownika
Strukturalna informacja opisująca jakieś interesujące zdarzenie w systemie	Pole SequenceNum preprocesora WPP systemu Windows używane w zdarzeniach debugowania w kanałach debugowania
Numer identyfikacyjny zdarzenia	Pole SubComponentName preprocesora WPP systemu Windows używane w zdarzeniach debugowania w kanałach debugowania
Informacje o procesie i wątku, w którym wystąpiło zdarzenie	Informacje automatycznie wypełniane przez system po wystąpieniu zdarzenia lub w momencie jego zapisywania do pliku logu
Binarne dane zdarzenia, które spowodowało błąd podczas przetwarzania danych związanych ze zdarzeniem	Zadanie, które zostanie wyrenderowane dla zdarzenia
Informacje o procesie i wątku, w których wystąpiło zdarzenie	Zadanie z wartością symboliczną
Pole FileLine preprocesora WPP systemu Windows używane w zdarzeniach debugowania w kanałach debugowania	Informacje o czasie zdarzenia
Pole FlagsName preprocesora WPP systemu Windows używane w zdarzeniach debugowania w kanałach debugowania	Zdefiniowana przez dostawcę część, która może składać się z dowolnej prawidłowej zawartości XML komunikującej informacje o zdarzeniu
Pole KernelTime preprocesora WPP systemu Windows używane w zdarzeniach debugowania w kanałach debugowania	Pole UserTime preprocesora WPP systemu Windows używane w zdarzeniach debugowania w kanałach debugowania
Słowa kluczowe, które zostaną wyrenderowane dla zdarzenia	Wersja zdarzenia
Słowa kluczowe używane przez zdarzenie	

Event Type:	Success Audit		
Event Source:	Security		
Event Category:	(1)		
Event ID:	517		
Date:	3/6/2006		
Time:	2:56:40 PM		
User:	NT AUTHORITY[[backslash]]SYSTEM		
Computer:	KENT		
Description:	The audit log was cleared		
Primary User Name:	SYSTEM	Primary Domain:	NT AUTHORITY
Primary Logon ID:	(0x0,0x3F7)	Client User Name:	userk
Client Domain:	KENT	Client Logon ID:	(0x0,0x28BFD)

Rysunek 18.5. Przykład wpisu w logu systemu Windows

System Windows pozwala swym użytkownikom rejestrować dane audytu w dziewięciu różnych kategoriach:

- **Zdarzenia logowania do kont** — działania związane z uwierzytelnianiem użytkownika z punktu widzenia systemu, który zweryfikował próbę. Przykłady: przyznano autoryzację; żądanie żetonu uwierzytelniającego nie powiodło się; zmapowano konto do logowania; nie można zmapować konta logowania. Pojedyncze działania w tej kategorii nie dostarczają zbyt wielu danych, ale duża liczba niepowodzeń może wskazywać na trwające skanowanie portów, ataki siłowe na indywidualne konta lub rozprzestrzenianie się automatycznych eksploitów.
- **Zarządzanie kontami** — działania administracyjne związane z tworzeniem, zarządzaniem i usuwaniem indywidualnych kont i grup użytkowników. Przykłady: utworzono konto użytkownika; próba zmiany hasła; usunięto konto użytkownika; dodano członka globalnej grupy bezpieczeństwa; zmieniono zasady domeny.
- **Dostęp do usług katalogowych** — dostęp na poziomie użytkownika do dowolnego obiektu usługi Active Directory, dla którego zdefiniowano systemową listę kontroli dostępu (SACL). Lista SACL zawiera zbiór użytkowników i grup użytkowników, dla których wymagany jest szczegółowy audyt.
- **Zdarzenia logowania** — działania związane z uwierzytelnianiem użytkownika, zarówno na komputerze lokalnym, jak i przez sieć, z poziomu systemu, z którego zainicjowano działanie. Przykłady: pomyślne logowanie użytkownika; błąd logowania, nieznaną nazwa użytkownika lub złe hasło; błąd logowania ze względu na wyłączenie konta; błąd logowania z powodu utraty ważności konta, użytkownik nieuprawniony do logowania się na tym komputerze; wylogowanie użytkownika; błąd logowania, konto zablokowane.
- **Dostęp do obiektów** — dostęp na poziomie użytkownika do systemu plików i obiektów rejestru, które mają zdefiniowane systemowe listy kontroli dostępu (SACL). Zapewnia stosunkowo łatwy oraz zintegrowany z systemem operacyjnym sposób śledzenia dostępu do odczytu, jak również zmian we wrażliwych plikach. Przykłady: obiekt otwarty; obiekt usunięty.

- **Zmiany zasad** — zmiany administracyjne w zasadach dostępu, konfiguracji audytu i innych ustawieniach na poziomie systemu. Przykłady: przypisano uprawnienia użytkownika; nowa zaufana domena; zmodyfikowano politykę audytu.
- **Korzystanie z uprawnień** — w systemie Windows istnieje pojęcie uprawnień użytkownika — szczegółowego zezwolenia na wykonywanie określonego zadania. Jeśli włączymy audyt korzystania z uprawnień, rejestrowane będą wszystkie przypadki dostępu użytkowników do określonych funkcji systemowych (tworzenie obiektów, debugowanie kodu wykonywalnego lub tworzenie kopii zapasowej systemu). Przykłady: dodano określone uprawnienia do tokenu dostępowego użytkownika (podczas logowania); użytkownik próbował wykonać uprzywilejowane działania usługi systemowej.
- **Śledzenie procesu** — generuje szczegółowe informacje audytowe w momencie rozpoczęcia i zakończenia procesów, aktywowania programów lub pośredniego dostępu do obiektów. Przykłady: utworzono nowy proces; proces zakończył się; dane podlegające audytowi zostały zabezpieczone; dla danych podlegających audytowi usunięto zabezpieczenia; użytkownik próbował zainstalować usługę.
- **Zdarzenia systemowe** — rejestruje informacje o zdarzeniach, które wpływają na dostępność i integralność systemu, w tym komunikaty podczas startu systemu oraz komunikat o zamknięciu systemu. Przykłady: system się uruchamia; system zamyka się; wyczerpanie się zasobów w podsystemie logowania; niektóre zapisy audytu zostały utracone; wyczyszczono log audytu.

SYSLOG

Syslog to uniwersalny mechanizm logowania dostępny we wszystkich wersjach systemów UNIX i Linux. Składa się z następujących elementów:

- **syslog()** — interfejs API, do którego odwołuje się kilka standardowych narzędzi systemowych i który jest dostępny dla aplikacji.
- **logger** — uniksowe polecenie służące do dodawania pojedynczych zapisów do loga systemowego.
- **/etc/syslog.conf** — plik konfiguracyjny służący do kontroli logowania i routowania zdarzeń logu systemowego.
- **syslogd** — demon systemowy służący do odbierania i routowania zdarzeń logu systemowego za pomocą wywołań `syslog()` i `logger`.

W różnych implementacjach Uniksa dostępne są różne warianty mechanizmu `syslog`. Nie istnieje jednolity format logów obowiązujący dla wszystkich systemów. Mechanizm `syslog` dla systemu Linux przeanalizowano w rozdziale 25. W niniejszym rozdziale zaprezentujemy krótki przegląd niektórych funkcji związanych z mechanizmem `syslog` i przyjrzmy się protokołowi `syslog`.

Podstawową usługą mechanizmu syslog w Uniksie jest możliwość przechwytywania wskazanych zdarzeń, mechanizm pamięci masowej oraz protokół przesyłania komunikatów z innych maszyn do centralnego komputera, spełniający rolę serwera syslog. Oprócz tych podstawowych funkcji dostępne są również inne usługi, często jako pakiety zewnętrzne, a w niektórych przypadkach jako wbudowane moduły. Standard NIST SP 800-92 (*Guide to Computer Security Log Management*, z września 2006 r.) wyszczególnia następujące najczęstsze funkcje dodatkowe:

- **Rozbudowane filtrowanie.** Podstawowe implementacje mechanizmu syslog pozwalają na specyficzną obsługę wiadomości tylko w zależności od ich obiektu i priorytetu; nie pozwalają na dokładniejsze filtrowanie. Niektóre współczesne implementacje syslog oferują bardziej rozbudowane funkcje filtrowania, takie jak spersonalizowana obsługa komunikatów w zależności od hosta lub programu, który wygenerował komunikat, albo wyrażenia regularnego pasującego do zawartości wiadomości. Niektóre implementacje umożliwiają również zastosowanie wielu filtrów do pojedynczego komunikatu, co zapewnia bardziej złożone filtrowanie.
- **Analiza logów.** Początkowo serwery syslog nie wykonywały żadnej analizy danych logów. Po prostu tworzyły framework danych logowania do rejestrowania i transmisji. Do analizy danych syslog administratorzy mogą wykorzystywać oddzielne programy dodatkowe. Niektóre implementacje mechanizmu syslog mają wbudowane ograniczone funkcjonalności analizy logów, takie jak zdolność korelowania wielu wpisów w logu.
- **Reakcja na zdarzenie.** Niektóre implementacje syslog mogą inicjować działania w odpowiedzi na wystąpienie określonych zdarzeń. Przykłady działań obejmują wysyłanie pułapek SNMP, ostrzeganie administratorów za pośrednictwem stron lub wiadomości e-mail oraz uruchomienie oddzielnego programu lub skryptu. Możliwe jest również utworzenie nowego komunikatu syslog, który wskazuje wykrycie określonego zdarzenia.
- **Alternatywne formaty komunikatów.** Niektóre implementacje syslog mogą akceptować dane w formatach innych niż syslog, na przykład jako pułapki SNMP. Może się to przydać do uzyskania danych zdarzeń bezpieczeństwa z hostów, które nie obsługują mechanizmu syslog i nie można tego zmienić.
- **Szyfrowanie plików logów.** Niektóre implementacje syslog można skonfigurować tak, aby automatycznie szyfrowały pliki logów poddawane rotacji, co chroni ich poufność. Można to również osiągnąć za pomocą programów do szyfrowania dostępnych w systemie operacyjnym lub programów zewnętrznych.
- **Przechowywanie logów w bazie danych.** W niektórych implementacjach wpisy w logach mogą być przechowywane zarówno w tradycyjnych plikach syslog, jak i w bazie danych. Przechowywanie wpisów logów w formacie bazy danych może być bardzo pomocne do późniejszej analizy.

- **Ograniczanie tempa zapisu.** Niektóre implementacje pozwalają ograniczać liczbę komunikatów syslog lub połączeń TCP z określonego źródła w podanym przedziale czasu. Jest to przydatne w zapobieganiu atakom DoS przeciwko serwerowi syslog, co mogłoby prowadzić do utraty komunikatów syslog z innych źródeł. Ponieważ technika ta służy do celowego pomijania wiadomości ze źródła, które przytłacza serwer syslog, to podczas niekorzystnego zdarzenia, które generuje niezwykle dużą liczbę komunikatów, może prowadzić do utraty niektórych danych logu.

Protokół syslog zapewnia transport umożliwiający wysyłanie w sieciach IP komunikatów z powiadomieniami o zdarzeniach do mechanizmów zbierania komunikatów o zdarzeniach — znanych również jako serwery syslog. W ramach systemu możemy przeglądać proces przechwytywania i rejestrowania zdarzeń w kontekście różnych aplikacji i obiektów systemowych wysyłających komunikaty do demona *syslogd* w celu ich zapisania w logu systemowym. Ponieważ każdy proces, aplikacja i implementacja systemu operacyjnego Unix może stosować inną konwencję formatowania dla rejestrowanych zdarzeń, protokół syslog udostępnia tylko bardzo ogólny format komunikatu do transmisji między systemami. Popularną wersję protokołu syslog bazującą na protokole TCP/IP pierwotnie opracowano dla dystrybucji BSD stworzonej na Uniwersytecie Kalifornijskim w Berkeley) systemu Unix. Wersję tę udokumentowano w dokumencie RFC 3164 (*The BSD Syslog Protocol* z 2001 roku). Następnie organizacja IETF opublikowała RFC 5424 (*The Syslog Protocol*, 2009), który ma być standardem internetowym i który różni się pewnymi szczegółami od wersji BSD. W dalszej części tego rozdziału opiszemy wersję BSD.

Komunikaty w formacie syslog dystrybucji BSD składają się z trzech części:

- **PRI** — składa się z kodu reprezentującego opisane później wartości komunikatu: funkcje (ang. *facilities*) i istotność (ang. *severity*).
- **Nagłówek** — zawiera znacznik czasu i informacje o nazwie hosta lub adresie IP urządzenia.
- **Msg** — składa się z dwóch pól: pole TAG to nazwa programu lub procesu, który wygenerował komunikat; CONTENT zawiera szczegóły wiadomości. Część Msg tradycyjnie była dowolnym komunikatem złożonym z drukowalnych znaków, który dostarcza pewnych, szczegółowych informacji o zdarzeniu.

Kilka przykładów komunikatów syslog, z których wyłączono fragment PRI, pokazano na rysunku 18.6.

Wszystkie wiadomości wysyłane do demona *syslogd* zawierają informacje o funkcji i istotności (patrz tabela 18.5). Funkcja identyfikuje aplikację lub komponent systemu, który wygenerował komunikat.

```

Mar 1 06:25:43 server1 sshd[23170]: Accepted publickey for server2 from
172.30.128.115 port 21011 ssh2
Mar 1 07:16:42 server1 sshd[9326]: Accepted password for murugiah from
10.20.30.108 port 1070 ssh2
Mar 1 07:16:53 server1 sshd[22938]: reverse mapping checking getaddrinfo
for ip10.165.nist.gov failed - POSSIBLE BREAKIN ATTEMPT!
Mar 1 07:26:28 server1 sshd[22572]: Accepted publickey for server2 from
172.30.128.115 port 30606 ssh2
Mar 1 07:28:33 server1 su: BAD SU kkent to root on /dev/tty2
Mar 1 07:28:41 server1 su: kkent to root on /dev/tty2

```

Rysunek 18.6. Przykłady komunikatów syslog

Tabela 18.5. Funkcje i poziomy istotności uniksowego mechanizmu Syslog

(a) Funkcje Syslog

Funkcja	Opis komunikatu (wygenerowany przez)
kern	jądro systemu
user	proces użytkownika
mail	system e-mail
daemon	demon systemowy, na przykład ftpd
auth	programy autoryzacyjne login, su i getty
Syslogd	komunikaty generowane wewnętrznie przez demona syslogd
lpr	system drukowania
news	system News UseNet
uucp	podsystem UUCP
clock	demon zegara
ftp	demon FTP
ntp	podsystem NTP
log audit	zarezerwowany do użytku systemowego
log alert	zarezerwowany do użytku systemowego
local0 – local7	do 8 zdefiniowanych lokalnie kategorii

(b) poziomy istotności Syslog

Istotność	Opis
emerg	Najbardziej istotne komunikaty, na przykład natychmiastowe zamknięcie systemu
alert	Sytuacje w systemie wymagające natychmiastowej uwagi
crit	Sytuacje o znaczeniu krytycznym, takie jak awaria sprzętu lub oprogramowania
err	Inne błędy systemowe; łatwe do naprawy
warning	Komunikaty ostrzegawcze
notice	Sytuacja nadzwyczajna, która zasługuje na zbadanie; znaczące zdarzenie, które zwykle jest częścią normalnej, codziennej pracy
info	Komunikaty informacyjne
debug	Komunikaty do celów diagnostycznych

Istotność lub poziom komunikatu wskazuje względną ważność komunikatu. Można jej użyć do podstawowego filtrowania.

Logowanie na poziomie aplikacji

Aplikacje, szczególnie te wymagające określonego poziomu uprawnień, stwarzają problemy bezpieczeństwa, które mogą nie zostać przechwycone przez dane audytu na poziomie systemu lub użytkownika. Słabe punkty aplikacji stanowią duży procent luk w zabezpieczeniach zgłaszanych na listach mailingowych. Rodzajem luki, który może być wykorzystany przez złośliwe oprogramowanie, jest brak dynamicznej kontroli danych wprowadzanych przez użytkownika, co umożliwia przepełnienie bufora (patrz rozdział 10). Przyczyną innych luk w zabezpieczeniach mogą być także błędy w logice aplikacji. Na przykład aplikacja z uprzywilejowanymi uprawnieniami może odczytywać i drukować określony plik. Błąd w aplikacji może pozwolić napastnikowi na skorzystanie z nieoczekiwanej interakcji ze środowiskiem powłoki, aby zmusić aplikację do odczytu i wydrukowania innego pliku, co skutkuje naruszeniem bezpieczeństwa.

Audyt na poziomie systemu nie zapewnia szczegółowości pozwalającej na wychwycenie błędu w logice aplikacji. Ponadto systemy wykrywania intruzów szukają sygnatur ataków lub nietypowych zachowań, które w przypadku ataków bazujących na błędach w logice aplikacji nie pojawiają się. Zarówno z punktu widzenia możliwości wykrycia, jak i audytu może być konieczne szczegółowe zbadanie zachowania aplikacji, wykraczające poza jej dostęp do usług systemowych i systemów plików. Informacje potrzebne do wykrycia ataków na poziomie aplikacji mogą być niedostępne lub zbyt trudne do wydobywania z niskopoziomowych informacji zawartych w śladach wywołań systemowych oraz w rekordach audytu wygenerowanych przez system operacyjny.

W dalszej części tego podrozdziału zbadamy dwa podejścia do zbierania danych audytu z aplikacji: biblioteki interpozycyjne (ang. *interposable libraries*) i dynamiczne przepisywanie binarne (ang. *dynamic binary rewriting*).

Biblioteki interpozycyjne

Technika opisana w [KUPE99] i [KUPE04] zapewnia audyt na poziomie aplikacji poprzez tworzenie nowych procedur, które przechwytyują wywołania funkcji bibliotek współdzielonych w celu oprzyrządowania działania. Interpozycja umożliwia generowanie danych audytu bez konieczności ponownej kompilacji bibliotek systemowych lub aplikacji będącej przedmiotem audytu. Dzięki temu dane audytu mogą być generowane bez modyfikacji systemowych bibliotek współdzielonych lub konieczności dostępu do kodu źródłowego pliku wykonywalnego, w którym ma być wykonana interpozycja. Takie podejście może być zastosowane w dowolnym systemie UNIX lub Linux oraz w niektórych innych systemach operacyjnych.

Technika wykorzystuje mechanizm dynamicznych bibliotek w systemie UNIX. Przed przeanalizowaniem tej techniki zaprezentujemy krótkie wprowadzenie w tematykę bibliotek współdzielonych.

BIBLIOTEKI WSPÓLDZIELONE

System operacyjny zawiera setki funkcji bibliotecznych języka C zapisanych w archiwach bibliotek. Każda biblioteka składa się ze zbioru zmiennych i funkcji, które są skompilowane i połączone ze sobą. Funkcja łączenia rozwiązuje wszystkie odwołania do pamięci w celu sięgania do danych i kodu programu w ramach biblioteki i generuje adresy logiczne lub adresy względne. Na żądanie, podczas kompilacji, funkcja może być połączona z programem wykonywalnym. Jeśli funkcja nie jest częścią kodu programu, to konsolidator przeszukuje listę bibliotek i łączy pożądany obiekt z docelowym plikiem wykonywalnym. Podczas ładowania programu do pamięci wirtualnej ładowana jest oddzielna kopia dołączanej funkcji bibliotecznej. Ten schemat nazywa się **statycznym łączeniem bibliotek**.

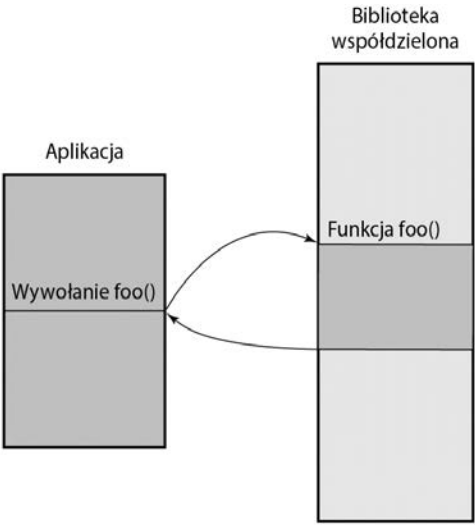
Bardziej elastyczny schemat, wprowadzony po raz pierwszy w wersji 3 systemu UNIX System V, polega na wykorzystaniu **statycznie połączonych bibliotek współdzielonych**. Podobnie jak w przypadku bibliotek łączonych statycznie, obiekt współdzielony jest dołączany do docelowego pliku wykonywalnego przez konsolidator. Jednak każdemu obiektowi w dołączanej statycznie bibliotece współdzielonej jest przypisywany stały adres wirtualny. Podczas tworzenia pliku wykonywalnego konsolidator łączy obiekty zewnętrzne z ich definicjami w bibliotece, podstawiając ich adresy wirtualne. Dzięki temu istnieje tylko jedna kopia każdej funkcji bibliotecznej. Ponadto funkcja może być modyfikowana bez zmiany jej adresu wirtualnego. W celu wprowadzenia modyfikacji skompilowany musi być tylko modyfikowany obiekt, natomiast nie muszą być kompilowane programy wykonywalne, które się do niego odwołują. Jednak ogólnie rzecz biorąc, modyfikacje mogą być drobne. Zmiany muszą być wprowadzane tak, aby adres początkowy oraz adresy zmiennych, stałych lub etykiet programów w kodzie nie zostały zmienione.

W UNIX System V Release 4 wprowadzono koncepcję **bibliotek współdzielonych dołączanych dynamicznie**. W przypadku bibliotek dołączanych dynamicznie połączenie z bibliotekami współdzielonymi jest opóźniane do czasu ładowania programu. W tym momencie żądana zawartość biblioteki jest mapowana na wirtualną przestrzeń adresową procesu. W związku z tym, jeśli do biblioteki zostaną wprowadzone zmiany przed załadowaniem programu, nie będzie to miało wpływu na żaden z programów korzystających z biblioteki.

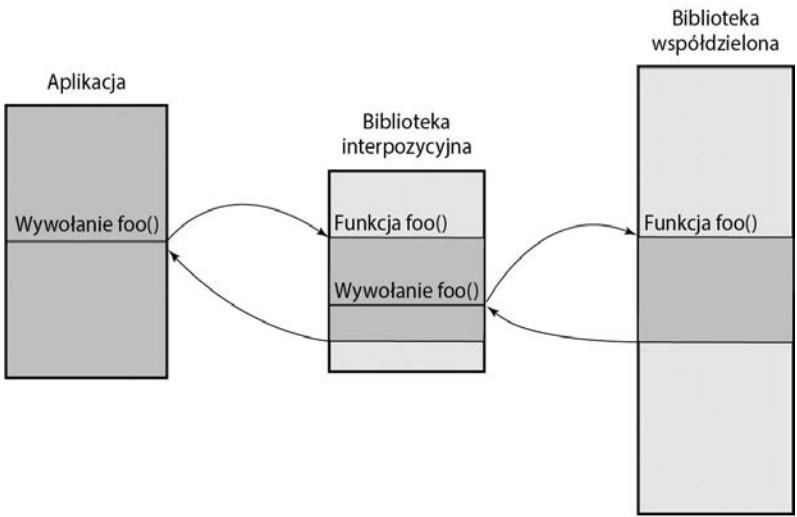
W przypadku bibliotek współdzielonych zarówno dołączanych statycznie, jak i dynamicznie, współdzielone strony pamięci muszą być oznaczone jako tylko do odczytu. Jeśli program wykonuje aktualizację pamięci na współdzielonej stronie, system używa schematu kopiowania przy zapisie: System przydziela procesowi kopię strony, która może być modyfikowana bez wpływu na innych użytkowników strony.

UŻYWANIE BIBLIOTEK INTERPOZYCYJNYCH

Normalny tryb działania, gdy program wywołuje procedurę w bibliotekach współdzielonych dołączanych dynamicznie, pokazano na rysunku 18.7a. W czasie ładowania programu odwołanie do procedury foo w programie jest zastępowane adresem pamięci wirtualnej początku procedury foo w bibliotece współdzielonej.

(a) Normalna technika wywoływania funkcji z biblioteki

(b) Wywołanie biblioteki z interpozycją

Rysunek 18.7. Korzystanie z bibliotek interpozycyjnych

W przypadku stosowania bibliotek interpozycyjnych tworzona jest specjalna wersja biblioteki, zatem podczas ładowania program łączy się z biblioteką interpozycyjną zamiast z biblioteką współdzieloną. Dla każdej funkcji w bibliotece współdzielonej, dla której ma być wywołany audyt, występuje funkcja o takiej samej nazwie w bibliotece interpozycyjnej. Jeśli nie ma żądanej funkcji w bibliotece interpozycyjnej, program ładujący kontynuuje wyszukiwanie w bibliotece współdzielonej i łączy się bezpośrednio z funkcją docelową.

Moduł interpozycyjny może wykonać dowolną funkcję związaną z audytem, na przykład zarejestrować fakt wywołania, zapisać przekazane i zwrócone parametry, adres powrotu w programie wywołującym, i tak dalej. Zazwyczaj rzeczywistą współdzieloną funkcję wywołuje moduł interpozycyjny (patrz rysunek 18.7b). Dzięki temu zachowanie aplikacji nie ulega zmianie, a jedynie zostaje „oprzyrządowane”.

Technika ta pozwala na przechwytywanie pewnych wywołań funkcji i przechowywanie stanu pomiędzy takimi wywołaniami bez konieczności ponownej kompilacji programu wywołującego lub obiektów współdzielonych.

Przykład interpozycyjnej funkcji bibliotecznej napisanej w C (patrz rysunek 18.8) zaprezentowano w [KUPE99]. Funkcję można opisać w następujący sposób:

1. Na początku każdej funkcji interpozycyjnej umieszczane jest wywołanie `AUDIT_CALL_START` (wiersz 8). Dzięki temu do każdej funkcji można łatwo wstawić dowolny kod inicjalizacji.
2. Makro `AUDIT_LOOKUP_COMMAND` (wiersz 10 na rysunku 18.8a, szczegóły na rysunku 18.8b) wykonuje wyszukiwanie wskaźnika do następnej definicji funkcji w bibliotekach współdzielonych za pomocą polecenia `dlsym(3x)`. Specjalna flaga `RTLD_NEXT` (patrz rysunek 18.8b, wiersz 2.) wskazuje, że zostanie zwrócona następna referencja ze ścieżki przeszukiwania bibliotek używanej przez moduł ładujący fazy wykonania. Jeśli zostanie znaleziona referencja, wskaźnik funkcji jest zapisywany w `fptr`. W przeciwnym razie do programu wywołującego zostaje zwrócona wartość błędu.
3. Wiersz 12 zawiera polecenia, które zostaną uruchomione przed wywołaniem funkcji.
4. W tym przypadku funkcja interpozycyjna wykonuje pierwotne wywołanie funkcji i zwraca wartość użytkownikowi (wiersz 14). Inne możliwe działania obejmują badanie, rejestrowanie lub przekształcanie argumentów; zapobieganie rzeczywistej realizacji wywołania funkcji bibliotecznej oraz zbadanie, zarejestrowanie lub przekształcanie wartości zwracanej.
5. Przed zwróceniem wyniku można wstawić dodatkowy kod (wiersz 16), ale w tym przykładzie nie wstawiono żadnego kodu.

```

1 /*****
2 * Rejestracja wykorzystania określonych funkcji *
3 *****/
4 char *strcpy(char *dst, const char *src) {
5     char *(*fptr)(char *,const char *); /* wskaźnik do rzeczywistej funkcji */
6     char *retval; /* wartość zwracana z wywołania */
7
8     AUDIT_CALL_START;
9
10    AUDIT_LOOKUP_COMMAND(char *(*)(char *,const char *),"strcpy",fptr,NULL);
11
12    AUDIT_USAGE_WARNING("strcpy");
13
14    retval=((*fptr)(dst,src));
15
16    return(retval);
17 }

```

(a) Definicja funkcji (elementy zapisane samymi wielkimi literami oznaczają makra zdefiniowane w innym miejscu)

```

1 #define AUDIT_LOOKUP_COMMAND(t,n,p,e)
2     p=(t)dlsym(RTLD_NEXT,n);
3     if (p==NULL) {
4         perror("wyszukiwanie polecenia");
5         syslog(LOG_INFO,"nie znaleziono %s w bibliotece: %m",n);
6         return(e);
7 }

```

(b) Makro używane w funkcji

Rysunek 18.8. Przykład funkcji w bibliotece interpozycyjnej

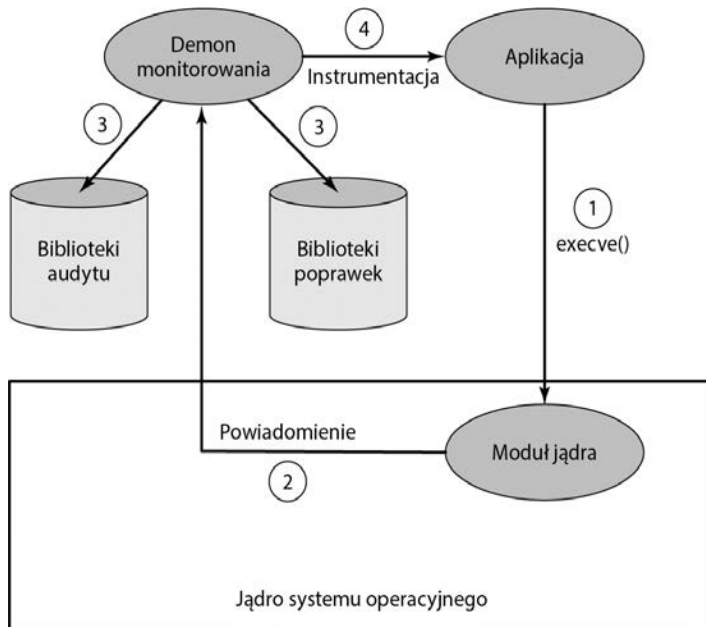
Dynamiczne przepisywanie binarne

Technika interpozycji została zaprojektowana do pracy z bibliotekami współdzielonymi dołączanymi dynamicznie. Nie można jej użyć do przechwytywania wywołań funkcji w programach łączonych statycznie, jeśli wszystkie programy w systemie w momencie wprowadzenia biblioteki nie zostaną powtórnie skonsolidowane. [ZHOU04] opisuje technikę, zwaną dynamicznym przepisywaniem binarnym, której można użyć zarówno dla programów łączonych statycznie, jak i dynamicznie.

Dynamiczne przepisywanie binarne to technika realizowana po kompilacji, która bezpośrednio modyfikuje binarny kod plików wykonywalnych. Zmiany są wprowadzane w czasie ładowania, a modyfikacji podlega tylko obraz programu w pamięci, a nie binarny plik programu w pamięci trwałej. Podobnie jak w technice interpozycji, dynamiczne przepisywanie binarne nie wymaga ponownej kompilacji pliku binarnego aplikacji. Wybór modułu realizującego audyt jest opóźniany do czasu wywołania aplikacji, co pozwala na elastyczny wybór konfiguracji audytu.

Technika ta została zaimplementowana w systemie Linux za pomocą dwóch modułów: ładowalnego modułu jądra i demona monitorowania. Linux ma strukturę kolekcji modułów, z których wiele można na żądanie łączyć i usuwać z pamięci. Te stosunkowo niezależne bloki są określane jako **moduły ładowalne** [GOYE99]. Zasadniczo moduł jest plikiem obiektowym, którego kod może być połączony z jądrem i odłączony w czasie wykonywania programu. Zazwyczaj moduł implementuje określoną funkcję, na przykład system plików, sterownik urządzenia lub inną własność górnej warstwy jądra. Moduł nie działa jako osobny proces lub wątek, chociaż — jeśli jest to konieczne — może tworzyć wątki jądra do różnych celów. Zamiast tego moduł jest wykonywany w trybie jądra w imieniu bieżącego procesu.

Strukturę tego podejścia pokazano na rysunku 18.9. Moduł jądra dzięki przechwyceniu wywołania systemowego `execve()` zapewnia niemożliwe do obejścia oprzyrządowanie. Funkcja `execve()` ładuje nowy plik wykonywalny do nowej przestrzeni adresowej procesu i rozpoczyna jego wykonywanie. Dzięki przechwyceniu tego wywołania moduł jądra zatrzymuje aplikację przed wykonaniem jej pierwszej instrukcji i może wstawić procedury audytu do aplikacji przed jej uruchomieniem.

Rysunek 18.9. Środowisko wykonawcze dla audytu aplikacji

Faktyczne oprzyrządowanie aplikacji jest realizowane przez demona monitorowania, który jest uprzywilejowanym procesem przestrzeni użytkownika. Demon zarządza dwoma repozytoriami: repozytorium poprawek i repozytorium audytu. Repozytorium poprawek zawiera kod do instrumentacji monitorowanych aplikacji. Repozytorium audytu zawiera kod inspekcji, który należy wstawić do aplikacji. Kod w obydwu repozytoriach

ma postać dynamicznych bibliotek. Dzięki użyciu dynamicznych bibliotek można zaktualizować kod w bibliotekach w czasie, gdy działa demon. Ponadto w tym samym czasie może istnieć wiele wersji bibliotek.

Sekwencja zdarzeń jest następująca:

1. Funkcja systemowa `execve()` wywołuje monitorowaną aplikację.
2. Moduł jądra przechwytuje połączenie, zatrzymuje aplikację i ustawia proces nadrzędny na demona monitorowania. Następnie moduł jądra wysyła powiadomienie do działającego w przestrzeni użytkownika demona, którego uruchomiła monitorowana aplikacja.
3. Demon monitorowania lokalizuje funkcje biblioteki poprawek i audytu odpowiednie dla tej aplikacji. Demon ładuje funkcje biblioteczne inspekcji do przestrzeni adresowej aplikacji i w określonych punktach kodu aplikacji wstawia wywołania funkcji inspekcji.
4. Po oprzyrządowaniu aplikacji demon umożliwia aplikacji rozpoczęcie działania.

W celu uproszczenia procesu tworzenia kodu audytu i poprawek opracowano specjalny język. Ogólnie rzecz biorąc, poprawki można wstawiać do procedury biblioteki współdzielonej w dowolnym punkcie wywołania funkcji. Poprawka może wywoływać procedury audytu, a także wywoływać procedurę biblioteki współdzielonej, w sposób logicznie podobny do opisanej wcześniej techniki interpozycji.

18.4. ANALIZA ŚŁADU AUDYTU BEZPIECZEŃSTWA

Programy i procedury analizy ścieżek audytu znacznie się różnią w zależności od konfiguracji systemu, obszarów największego zainteresowania, dostępnego oprogramowania, polityki bezpieczeństwa organizacji oraz wzorców zachowań użytkowników i intruzów. W tym podrozdziale zamieszczono pewne spostrzeżenia dotyczące analizy ścieżek audytu.

Przygotowania

Aby przeprowadzić użyteczną analizę audytu, analityk lub administrator bezpieczeństwa musi zrozumieć dostępne informacje i sposób ich wykorzystywania. Standard NIST SP 800-92 oferuje kilka użytecznych porad na ten temat, które podsumujemy w niniejszym podrozdziale.

WPISY W LOGU

Administrator bezpieczeństwa (albo inna osoba przeglądająca i analizująca logi) musi zrozumieć kontekst poszczególnych wpisów. Istotne informacje mogą znajdować się w innych pozycjach w tym samym logu, wpisach w innych logach oraz w źródłach innych niż log — na przykład wpisach w systemie zarządzania konfiguracją. Administrator

powinien rozumieć zagrożenia wynikające z niewiarygodnych wpisów, na przykład z pakietu zabezpieczeń, o którym wiadomo, że podczas poszukiwania szkodliwej aktywności często generuje fałszywe alarmy.

Większość formatów plików audytu zawiera mieszankę prostego języka z tajemniczymi komunikatami lub kodami, które mają znaczenie dla dostawcy oprogramowania, ale niekoniecznie dla administratora. Administrator musi dołożyć starań, aby jak najdokładniej odszyfrować informacje zawarte we wpisach w logu. W niektórych przypadkach oprogramowanie do analizy logów realizuje zadanie redukcji danych, co zmniejsza obciążenia administratora. Mimo to administrator powinien dobrze rozumieć znaczenie surowych danych dostarczanych do oprogramowania do analizy i przeglądu, aby móc ocenić użyteczność tych pakietów.

Najskuteczniejszym sposobem na zdobycie solidnego zrozumienia danych w logach jest ich regularne przeglądanie i analizowanie (np. codziennie). Celem jest uzyskanie zrozumienia punktu odniesienia typowych wpisów w logu, stanowiących zdecydowaną większość wpisów.

ZROZUMIENIE KONTEKSTU

Aby przeprowadzić skuteczne przeglądy i analizę, administratorzy powinni dobrze rozumieć każdą z następujących kwestii. Potrzebną wiedzę powinni zdobyć dzięki uczestnictwu w szkoleniach lub z osobistych doświadczeń:

- Obowiązujące w organizacji zasady dotyczące dozwolonego użycia. Dzięki temu administratorzy potrafią rozpoznać naruszenia zasad.
- Oprogramowanie zabezpieczające wykorzystywane na hostach, w tym typy zdarzeń związanych z bezpieczeństwem, które może wykryć każdy program, oraz ogólny profil wykrywania każdego programu (np. znane fałszywe alarmy).
- Systemy operacyjne i główne aplikacje (np. serwery e-mail, WWW) zainstalowane na hostach, w szczególności możliwości i cechy każdego systemu operacyjnego i głównej aplikacji dotyczące bezpieczeństwa i logowania.
- Charakterystyka typowych technik ataku, szczególnie sposób rejestracji użycia tych technik w systemie.
- Oprogramowanie potrzebne do przeprowadzenia analizy, takie jak przeglądarki logów, skrypty redukujące logi oraz narzędzia obsługi zapytań do bazy danych.

Dobór czasu

Ścieżki audytu mogą być wykorzystywane na wiele sposobów. Rodzaj analizy zależy, przynajmniej częściowo, od tego, kiedy ma być ona przeprowadzona. Możliwe są następujące opcje:

- **Przegląd ścieżki audytu po wystąpieniu zdarzenia.** Ten typ przeglądu jest wywoływany po zaobserwowaniu zdarzenia, na przykład znanego problemu z systemem lub aplikacją, znanego naruszenia polityki bezpieczeństwa przez użytkownika, albo jakiegoś niewyjaśnionego problemu z systemem lub użytkownikiem. W wyniku przeglądu można zebrać informacje, aby rozwinąć wiedzę na temat zdarzenia, zdiagnozować przyczynę lub problem oraz zaproponować działania naprawcze i przyszłe środki zaradcze. Ten rodzaj przeglądu koncentruje się na zapisach śladu audytu, które są istotne dla konkretnego zdarzenia.
- **Okresowy przegląd danych ścieżki audytu.** Ten rodzaj przeglądu obejmuje analizę wszystkich danych zgromadzonych w śladzie lub wskazanych podzbiorów. Spełnia wiele możliwych celów. Przykłady celów to szukanie zdarzeń lub wzorców, które sugerują problem z bezpieczeństwem, opracowanie profilu normalnego zachowania oraz wyszukiwanie anormalnych zachowań oraz tworzenie profili dla poszczególnych użytkowników w celu utrzymania stałego zapisu zachowań z podziałem na użytkowników.
- **Analiza audytu w czasie rzeczywistym.** Narzędzia do analizy audytu mogą być również używane w czasie rzeczywistym lub w czasie zbliżonym do rzeczywistego. Analiza w czasie rzeczywistym jest częścią mechanizmów wykrywania włamań.

Przegląd audytu

Oprócz analizy danych ze ścieżki audytu za pomocą narzędzi do redukcji i analizy danych można przeprowadzać przeglądy audytu. Funkcja przeglądu audytu umożliwia administratorowi odczytanie informacji z wybranych zapisów audytu. W specyfikacji Common Criteria [CCPS12a] określono mechanizm, który umożliwia wybór danych audytu przed zapisaniem lub po zapisaniu i selektywny przegląd następujących elementów:

- działania jednego lub większej liczby użytkowników (np. identyfikacja, uwierzytelnianie, wejścia do systemu i działania związane z kontrolą dostępu);
- działania wykonywane na określonym obiekcie lub zasobie systemowym;
- wszystkie podlegające kontroli wyjątki lub określony ich zestaw;
- działania związane z określonym systemem lub atrybutem bezpieczeństwa.

Przegląd audytu może skupiać się na zapisach pasujących do określonych atrybutów, takich jak użytkownik lub grupa użytkowników, okno czasowe, typ zapisu i tak dalej.

Jednym z automatycznych narzędzi, które mogą być przydatne w przeglądzie kontroli, są programy do ustalania priorytetów zapisów audytu na podstawie danych wprowadzonych przez administratora. Zapisy można uszeregować według priorytetów na podstawie kombinacji czynników. Oto przykłady:

- typ wpisu (np. kod komunikatu 103, klasa komunikatu CRITICAL);
- nowość typu wpisu (tzn. czy ten typ wpisu pojawił się w logach wcześniej?);

- źródło logu;
- źródłowy lub docelowy adres IP (np. adres źródłowy na czarnej liście; adres docelowy kluczowego systemu; poprzednie zdarzenia związane z konkretnym adresem IP);
- pora dnia lub dzień tygodnia (np. określone działanie może być dopuszczalne w określonych godzinach, ale niedozwolone w innych);
- częstotliwość wpisu (np. x razy w ciągu y sekund).

Tego rodzaju przegląd audytu może spełniać wiele możliwych celów. Przegląd audytu może pozwolić administratorowi na zapoznanie się z bieżącym działaniem systemu, profilami użytkowników i aplikacji w systemie, częstotliwością ataków oraz innymi zdarzeniami związanymi z użytkowaniem systemu i jego bezpieczeństwem. Przegląd audytu może być wykorzystany do uzyskania zrozumienia po incydencie z atakiem i reakcji systemu, co może prowadzić do zmian w oprogramowaniu i procedurach.

Podejścia do analizy danych

Spektrum podejść i algorytmów stosowanych do analizy danych z audytu jest o wiele za szerokie, by można je było dokładnie opisać w tej książce. Zamiast tego na bazie dyskusji w [SING04] zaprezentujemy informacje na temat niektórych najważniejszych podejść.

PODSTAWOWE ALARMOWANIE

Najprostszą formą analizy jest informacja wysłana przez oprogramowanie o tym, że miało miejsce określone zdarzenie. Jeżeli informacja ta jest przekazywana w czasie rzeczywistym, może służyć jako część mechanizmu wykrywania włamań. W przypadku zdarzeń, które nie osiągają poziomu wyzwalającego alarm o włamaniach, wskazanie podejrzanej aktywności po fakcie może zainicjować dalszą analizę.

BASELINING

Technika określana jako **baselining** (dosł. wyznaczanie podstawy, bazy) to proces definiowania zdarzeń i wzorców normalnych w zestawieniu z nietypowymi. Proces obejmuje mierzenie zbioru znanych danych w celu obliczenia zakresu wartości normalnych. Te wartości bazowe można następnie porównać z nowymi danymi w celu wykrycia nietypowych przesunięć. Przykładami aktywności zmierzającymi do określenia poziomu bazowego są:

- natężenie ruchu sieciowego według protokołów: całkowity ruch HTTP, e-mail, FTP i tak dalej;
- logowania (wylogowania);
- dostęp do kont administracyjnych;

- zarządzanie adresami protokołu DHCP (ang. *Dynamic Host Configuration Protocol*), żądania DNS;
- całkowita ilość danych logu na godzinę (dzień);
- liczba procesów uruchomionych w dowolnym momencie.

Na przykład duży wzrost natężenia ruchu FTP może wskazywać, że napastnik przejął kontrolę nad serwerem FTP i złośliwie go wykorzystuje.

Po ustaleniu podstaw możliwe jest wykonywanie analiz porównawczych. Jednym z podejść, na które często powołujemy się w tym tekście, jest **wykrywanie anomalii**. Przykładem prostego sposobu wykrywania anomalii jest zastosowanie darmowego oprogramowania Never Before Seen (NBS) Anomaly Detection Driver⁴. Narzędzie implementuje bardzo szybki mechanizm przeszukiwania bazy danych ciągów znaków i informuje, czy określony ciąg znaków się w niej znajduje (tzn. był widziany wcześniej).

Rozważmy następujący przykład dotyczący DHCP. Protokół DHCP służy do łatwej konfiguracji TCP/IP hostów w sieci. Po uruchomieniu systemu operacyjnego host klienta wysyła żądanie konfiguracji, które zostaje wykryte przez serwer DHCP. Serwer DHCP wybiera dla stacji klienckich odpowiednie parametry konfiguracyjne (adres IP z właściwą maską podsieci oraz inne opcjonalne parametry, takie jak adres IP domyślnej bramy, adresy serwerów DNS, nazwa domeny itp.). Serwer DHCP przypisuje adresy IP klientów w ramach predefiniowanego zakresu na określony czas (czas dzierżawy). Jeśli adres IP ma być zachowany, klient musi zażądać przedłużenia dzierżawy na kolejny okres przed jej wygaśnięciem. Jeśli klient nie zażądał przedłużenia czasu dzierżawy, adres IP jest uważany za wolny i można go przypisać innemu klientowi. Zadania te są wykonywane automatycznie i w sposób przezroczysty dla użytkownika. Dzięki NBS można łatwo monitorować sieci organizacji pod kątem nowych kombinacji adresów MAC – IP dzierżawionych przez serwery DHCP. Administrator natychmiast dowiaduje się o nowych adresach MAC i nowych dzierżawionych adresach IP, które zwykle nie były wydierżawione. W niektórych przypadkach może to mieć wpływ na bezpieczeństwo. Mechanizm NBS pozwala również skanować zniekształcone zapisy, nowe zapytania klientów oraz wiele innych wzorców.

Inną formą techniki **baseliningu** jest tzw. **thresholding** (dosł. wyznaczanie progów, nazywane czasami progowaniem). Thresholding polega na identyfikacji danych, które przekraczają określoną wartość bazową. Prosty **thresholding** służy do identyfikowania zdarzeń, takich jak odrzucone połączenia, które wydarzyły się więcej niż określoną liczbę razy. Thresholding zamiast na prostej liczbie zdarzeń może koncentrować się na innych parametrach — na przykład na częstotliwości zdarzeń.

⁴ Link do tego oprogramowania można znaleźć na stronie WWW związanej z tą książką.

Okienkowanie (ang. *windowing*) to wykrywanie zdarzeń w ramach danego zbioru parametrów — na przykład w określonym przedziale czasu lub poza danym przedziałem czasowym — na przykład wyznaczenie bazy pory dnia, w której loguje się każdy z użytkowników, a następnie oznaczenie zdarzeń logowania, które wykraczają poza ten zakres.

KORELACJA

Innym rodzajem analizy jest korelacja — technika polegająca na poszukiwaniu związków pomiędzy zdarzeniami. Prostym przykładem korelacji jest alert o obecności określonego zapisu w logu w przypadku istnienia innego zapisu w logu. Na przykład, jeśli system Snort (patrz podrozdział 8.9) zgłosił próbę przepełnienia bufora ze zdalnego hosta, to rozsądną próbą korelacji będzie odczytanie wszystkich wiadomości, które zawierają adres IP tego zdalnego hosta. Administrator może również chcieć dowiedzieć się o wszystkich próbach użycia polecenia su (od ang. *switch user* — dosł. przełącz użytkownika) na koncie, na którym zalogowano się z nieużywanego wcześniej hosta zdalnego.

18.5. ZARZĄDZANIE INFORMACJAMI O BEZPIECZEŃSTWIE I ZDARZENIACH

Istnieje zapotrzebowanie na systemy, które potrafią automatycznie przetwarzać ogromną ilość audytowych danych bezpieczeństwa generowanych przez współczesne sieci, serwery i hosty w większych organizacjach. W takich środowiskach generowanych jest tyle danych, że ogólnie rzecz biorąc, wydobycie na czas przydatnych informacji jest niemożliwe. Obejmuje to konieczność scharakteryzowania normalnej aktywności i progów. Dzięki temu system może generować ostrzeżenia w przypadku wykrycia anomalii lub złośliwych wzorców. Z tych powodów potrzebna jest pewna forma zintegrowanego, zautomatyzowanego, scentralizowanego systemu logowania. Tego rodzaju problemy można rozwiązać za pomocą produktów określanych jako **systemy zarządzania informacjami o bezpieczeństwie i zdarzeniach** (ang. *security information and event management* — SIEM).

Na potrzebę istnienia takich systemów jako kluczowych mechanizmów bezpieczeństwa wskazuje między innymi standard NIST SP 800-137 [*Information Security Continuous Monitoring (ISCM) for Federal Information Systems and Organizations* z września 2011]. [TARA11] zauważa, że system SIEM można skonfigurować w taki sposób, aby wspomagał wdrażanie wielu spośród „20 kluczowych zabezpieczeń” opracowanych przez SANS i inne instytucje, o których pisaliśmy w rozdziale 12.

Systemy SIEM

Oprogramowanie SIEM to scentralizowany pakiet oprogramowania logowania podobny do mechanizmu syslog, ale znacznie bardziej złożony. Systemy SIEM dostarczają centralnego, jednolitego systemu przechowywania śladu z audytu oraz zestawu programów do analizy danych audytowych. Zarządzanie logami i systemami SIEM omówiono w standardzie NIST SP 800-92. Zauważono, że istnieją dwa ogólne podejścia do konfiguracji, a wiele produktów oferuje kombinację obu:

- **Bez agentów.** Serwer SIEM odbiera dane od poszczególnych hostów generujących logi bez potrzeby instalowania na tych hostach specjalnego oprogramowania. Niektóre serwery ściągają logi z hostów, co zwykle odbywa się poprzez uwierzytelnienie serwera na każdym hoście i regularne pobieranie jego logów. W innych przypadkach hosty przesyłają swoje logi na serwer, co zwykle wymaga od każdego z nich uwierzytelnienia się na serwerze i regularnego przysyłania swoich logów. Następnie serwer SIEM przeprowadza filtrowanie i agregację zdarzeń oraz normalizację i analizę zebranych logów.
- **Z agentami.** Program agenta jest instalowany na hoście generującym logi w celu przeprowadzenia filtrowania zdarzeń oraz agregacji i normalizacji logu dla określonego typu. Następnie agent przesyła znormalizowane dane logów na serwer SIEM w celu przeprowadzenia analizy oraz do przechowywania — zwykle odbywa się to w czasie rzeczywistym lub w czasie zbliżonym do rzeczywistego. Jeśli host obsługuje wiele typów logów, to może być konieczne zainstalowanie wielu agentów. Niektóre produkty SIEM oferują również agenty dla formatów generycznych, takich jak syslog i SNMP. Generyczny agent służy przede wszystkim do pobierania danych logu ze źródeł, dla których metoda bazująca na agencie specyficznym dla formatu oraz metoda bez agentów nie są dostępne. Niektóre produkty umożliwiają także administratorom tworzenie niestandardowych agentów, co pozwala na obsługę nietypowych źródeł dzienników.

Oprogramowanie SIEM potrafi rozpoznawać różne formaty logów, w tym pochodzące z różnych systemów operacyjnych, oprogramowania zabezpieczającego (np. systemy IDS i zapory firewall), serwerów aplikacji (np. serwerów WWW i pocztowych), a nawet urządzeń kontroli bezpieczeństwa fizycznego, takich jak czytniki identyfikatorów. Oprogramowanie SIEM normalizuje te różnorodne wpisy w logach, dzięki czemu we wszystkich wpisach w logu dla tego samego elementu danych (np. adresu IP) używany jest ten sam format. Oprogramowanie może usuwać we wpisach logu pola, które nie są potrzebne dla funkcji bezpieczeństwa, oraz wpisy w logu, które nie są istotne, co znacznie zmniejsza ilość danych w logu centralnym. Serwer SIEM analizuje połączone dane z wielu źródeł logów, koreluje zdarzenia pomiędzy wpisami logu, identyfikuje i nadaje priorytety istotnym zdarzeniom oraz, jeśli jest to pożądane, inicjuje odpowiedzi na zdarzenia. Produkty SIEM zwykle obejmują kilka funkcji ułatwiających pracę użytkowników, takich jak:

- Graficzne interfejsy użytkownika (GUI), specjalnie zaprojektowane do wspomagania analityków w identyfikowaniu potencjalnych problemów i przeglądaniu wszystkich dostępnych danych związanych z każdym z nich.
- Baza wiedzy o zabezpieczeniach z informacjami o znanych słabych punktach, prawdopodobnym znaczeniu niektórych komunikatów logów oraz innymi technicznymi danymi; często zapewnia możliwość dostosowania do indywidualnych potrzeb analityków.
- Mechanizmy śledzenia i raportowanie zdarzeń. Czasem obejmują rozbudowane mechanizmy obsługi przepływu pracy.
- Systemy przechowywania i korelacji informacji o zasobach (np. nadawanie wyższego priorytetu atakom skierowanym przeciw wrażliwym systemom operacyjnym lub ważniejszym hostom).

Dobrze zaimplementowane systemy SIEM mogą stanowić kluczowy komponent infrastruktury bezpieczeństwa organizacji. Wiele organizacji nie potrafi jednak odpowiednio planować i instalować takich systemów, a potem nimi zarządzać. [HADS10] zauważa, że właściwy proces obejmuje definiowanie zagrożeń, dokumentowanie reakcji i konfigurowanie standardowych raportów w celu spełnienia wymogów audytu i obowiązujących przepisów. Załączniki w tym dokumencie zawierają przykłady każdego z tych działań, które można dostosować i rozszerzyć zgodnie z potrzebami konkretnej organizacji. Wszystkie te działania można przeprowadzić w ramach szerszego procesu oceny ryzyka bezpieczeństwa informatycznego, które omawialiśmy w rozdziałach 14. i 15. W tym dokumencie wymieniono również wielu dostawców produktów SIEM.

18.6. PODSTAWOWE POJĘCIA, PYTANIA SPRAWDZAJĄCE I ZADANIA

Podstawowe pojęcia

analiza ścieżki audytu	biblioteka współdzielona	ścieżka audytu dostępu fizycznego
audyt	dołączana statycznie	ścieżka audytu na poziomie systemu
audyt bezpieczeństwa	dynamiczne przepisywanie binarne	ścieżka audytu na poziomie użytkownika
baselining (bazowanie)	log	ślad audytu na poziomie aplikacji
biblioteka dołączana statycznie	ładownalne moduły	thresholding (progowanie)
biblioteka interpozycjonowana	przegląd audytu	windowing (okienkowanie)
biblioteka współdzielona	syslog	wykrywanie anomalii
biblioteka współdzielona	ścieżka audytu	zarządzanie informacjami
dołączana dynamicznie	ścieżka audytu bezpieczeństwa	o zabezpieczeniach i zdarzeniach (SIEM)

Pytania sprawdzające

- 18.1. Wyjaśnij różnicę między komunikatem audytu bezpieczeństwa a alarmem bezpieczeństwa.
- 18.2. Wymień i krótko opisz elementy modelu audytu bezpieczeństwa i alarmów.
- 18.3. Wymień i krótko opisz główne funkcje audytu bezpieczeństwa.
- 18.4. W jakich obszarach (kategoriach danych) należy zbierać dane z audytu?
- 18.5. Wymień i wyjaśnij różnice pomiędzy czterema różnymi kategoriami ścieżek audytu.
- 18.6. Jakie są główne elementy uniksowego mechanizmu syslog?
- 18.7. Wyjaśnij, w jaki sposób można wykorzystać do audytu na poziomie aplikacji biblioteki interpozycjonowane.
- 18.8. Wyjaśnij różnicę między przeglądem audytu a analizą audytu.
- 18.9. Co to jest system zarządzania informacjami o bezpieczeństwie i zdarzeniach (SIEM)?

Zadania

- 18.1. Porównaj tabele 18.2 i 18.3. Omów obszary wspólne i odrębne oraz ich znaczenie.
 - a) Czy w tabeli 18.2 znajdują się pozycje, których nie ma w tabeli 18.3? Podaj uzasadnienie.
 - b) Czy w tabeli 18.3 znajdują się pozycje, których nie ma w tabeli 18.2? Podaj uzasadnienie.
- 18.2. Kolejną listę zdarzeń podlegających audytowi pochodzącą z [KUPE04] zaprezentowano w tabeli 18.6. Porównaj ją z listami w tabelach 18.2 i 18.3.
 - a) Czy w tabelach 18.2 i 18.3 są pozycje, których nie ma w tabeli 18.6? Podaj uzasadnienie.
 - b) Czy są pozycje w tabeli 18.6, których nie ma w tabelach 18.2 i 18.3? Podaj uzasadnienie.
- 18.3. Przedstaw zalety i wady opisanych w podrozdziale 18.5 systemów oprogramowania SIEM z agentami i bez agentów.

Tabela 18.6. Sugerowana lista zdarzeń podlegających audytowi

Identyfikacja i uwierzytelnianie • hasło zostało zmienione • zdarzenia nieudanego logowania • udane próby logowania • typ terminala • lokalizacja logowania • zapytano o tożsamość użytkownika • próby logowania na nieistniejących kontach • użycie terminala • typ logowania (interaktywny/automatyczny) • metoda uwierzytelniania • czas wylogowania • całkowity czas połączenia • powód wylogowania Operacje w OS • włączenie audytu • próba wyłączenia audytu • próba zmiany konfiguracji audytu • umieszczenie obiektu w przestrzeni pamięci innych użytkowników • usunięcie obiektów z przestrzeni pamięci innych użytkowników • zmiany uprawnień • zmiana etykiety grupy • użycie „wrażliwego” polecenia Udany dostęp do programu • nazwy poleceń i argumenty • czas korzystania • dzień użycia • wykorzystany czas procesora • czas zegarowy korzystania z programu • pliki, do których uzyskano dostęp • liczba plików, do których uzyskano dostęp • maksymalna ilość wykorzystanej pamięci	Nieudany dostęp do programu Parametry systemowe • ogólnosystemowa aktywność procesora (obciążenie) • ogólnosystemowa aktywność dysku • ogólnosystemowe wykorzystanie pamięci Dostęp do plików • utworzenie pliku • odczyt pliku • zapis do pliku • usunięcie plików • próba uzyskania dostępu do plików innych użytkowników • próba dostępu do „wrażliwych” plików • nieudany dostęp do plików • zmiana uprawnień • zmiana etykiety • modyfikacja katalogu Informacje o plikach • nazwa • znaczniki czasu • rodzaj • zawartość • właściciele • grupa • uprawnienia • etykieta • urządzenie fizyczne • blok dysku	Interakcje z użytkownikiem • szybkość pisania • błędy literowe • okresy pisania • rytm pisania • analogie nacisku • zdarzenia związane z oknami • wiele zdarzeń w tej samej lokalizacji • wiele lokalizacji zdarzeń • ruchy myszą • kliknięcia myszą • okresy bezczynności • czas połączenia • dane wysyłane z terminala • dane wysyłane do terminala Wydrukowane kopie Aktywność w sieci • odebrano pakiet • protokół • adres źródłowy • adres docelowy • port źródłowy • port docelowy • rozmiar • rozmiar ładunku • ładunek danych • suma kontrolna • flagi • otwarto port • zamknięto port • zażądano połączenia • zamknięto połączenie • zresetowano połączenie • wyłączenie maszyny
---	--	--

SKOROWIDZ

A

- ACL, access control list, 403
- ACM, Association for Computing Machinery, 198
- Active Directory, 398
- ADMD, administrative management domain, 282
- administracja zabezpieczeniami, 399
- administrator bezpieczeństwa, 141, 162
- adres IP, 298, 550
- AES, Advanced Encryption Standard, 214, 216, 219
- akceptacja ryzyka, 50
- aktywa, 41
- aktywność w sieci, 171
- alarmowanie, 165
- algorytm
 - Diffiego-Hellmana, 258, 265
 - DSS, 269
 - gąbki, 573
 - faza absorbowania, 574
 - faza ściskania, 574
 - wypełnienie multirate, 572
 - wypełnienie proste, 571
 - HMAC, 251, 252
 - OCB, 258
 - RC4, 225
 - rozwijania klucza AES, 223
 - RSA, 258, 260
 - SHA, 246
 - SHA-3, 568
 - Wired Equivalent Privacy, 341
- algorytmny
 - asymetryczne, 265
 - deszyfrowania, 209
 - kryptograficzne, 207, 269
 - szyfrowania, 208
- analiza
 - audytu, 141
 - audytu w czasie rzeczywistym, 164
 - danych, 165
 - istniejących mechanizmów zabezpieczeń, 45
 - logów, 126, 153
 - szczegółowa ryzyka bezpieczeństwa, 36, 38
 - ścieżek audytu, 162
 - zagrożeń, 44
 - analizator ścieżki audytu, 138
 - ankieta CERT, 177
 - anomalie, 166
 - anonimowość, 190
 - ANSI X9.17, 525
 - PRNG, 525
 - apetyt na zagrożenia, 40
 - aplikacje
 - do uwierzytelniania, 305
 - w chmurze, 328
 - architektura
 - audytu bezpieczeństwa, 137
 - gąbki, 571
 - komponentów TPM, 461
 - poczty internetowej, 280
 - protokołów TCP/IP, 537
 - protokołu IEEE 802, 335
 - TLS, 284
 - archiwa audytu, 138
 - archiwizator audytu, 138
 - artefakt, 126
 - informatyczny, 200
 - arytmetyka modularna, 498
 - asocjacja, 340
 - asocjacje bezpieczeństwa, 297
 - atak
 - czasowy, 261, 264
 - man-in-the-middle, 269, 326
 - matematyczny, 261
 - na bazie tekstu zaszyfrowanego, 261
 - na PKI, 291
 - na protokół Handshake, 290
 - na protokół Record, 290
 - siłowy, 261
 - SSL, 290
 - typu „powtórka”, 302
 - typu DoS, 326
 - typu rootkit, 374
 - audyt, 469
 - aplikacji, 161
 - bezpieczeństwa i alarmów, 135–137
 - odpowiedzialność, 68
 - automatyczna odpowiedź, 140

B

badanie szyfrów, 183
 baselining, 165
 baza danych
 DNS, 550, 552
 SAM, 397
 bazy danych
 dostęp do odczytu, 455
 dostęp do zapisu, 457
 zabezpieczenia wielopoziomowe, 453
 bezpieczeństwo
 algorytmu HMAC, 254
 algorytmu RSA, 261
 aplikacji, 384
 baz danych, 453
 fizyczne i środowiskowe, 67, 83, 84
 infrastruktury, 84
 internetowe, 276
 IPv4 I IPv6, 294
 IT, 25
 popraw, 29
 sprawdź, 29
 wykonaj, 29
 zaplanuj, 29
 komunikacji, 67
 korporacyjne, 84
 Linuksa, 361
 logiczne, 84
 lokali, 84
 obiektów, 84
 operacyjne, 67
 personelu, 69
 sieci, 275
 beprzewodowych, 323
 beprzewodowych IEEE 802.11I, 341
 systemu plików, 364
 systemu Windows, 395, 400, 401
 urządzeń mobilnych, 328, 331
 w procesie zatrudniania, 118
 wielopoziomowe, 430
 zasobów ludzkich, 66, 109
 bezpieczne dostarczanie klucza, 349
 biblioteka libwrappers, 378
 biblioteki
 interpozycyjne, 156, 158
 współdzielone, 157
 big data, 191
 bit
 przylepności, 367
 setgid, 369, 370
 setuid, 369, 370
 BitLocker, 423
 biuro rozrachunkowe, 185

Blum Blum Shub, 526
 błąd zaniedbywania miarodajności, 564
 brak możliwości skojarzeń, 191
 burza śnieżna, 88

C

CBC, Cipher Block Chaining, 229
 CCMP, 355
 cele bezpieczeństwa, 467
 centrum dystrybucji kluczy, 236
 certyfikaty
 atributów, 315
 Common Criteria, 424
 klucza publicznego, 280
 konwencjonalne, 315
 krótkotrwałe, 315
 proxy, 315
 CFB, Cipher Feedback, 231
 charakterystyka
 kłesk żywiołowych, 86
 systemu, 38
 chroniona pamięć trwała, 462
 ciągłość bezpieczeństwa, 67
 CIRC, 126
 CIRT, 126
 CMAC, Cipher-based Message Authentication Code, 532
 CRC, cyclic redundancy check, 336, 358
 CSIRT, 126
 CTR, 232
 cyberprzestępczość, 174
 cyklon tropikalny, 86
 czas życia, 553
 czynnik zagrożenia, 42

D

dane
 kopertowane, 277, 279
 podpisane, 277
 podpisane i clear-signed, 279
 podpisane i kopertowane, 277
 w formacie „clear-signed”, 277
 datagram IP, 542
 deklaracja zastosowania, 510
 delegowanie praw roota, 381
 demon
 inetd, 376
 syslogd, 382
 demony SMTP, 376
 deperymetryzacja, 328
 DES, Data Encryption Standard, 214

DKIM, DomainKeys Identified Mail, 280

działanie, 280

strategia, 282

zastosowanie, 284

DMCA, Digital Millennium Copyright Act, 182

DNS, domain name system, 282, 550

docelowy adres MAC, 336

dokument The Rules, 200

dokumentowanie incydentów, 130

dokumenty bezpieczeństwa, 515

domena, 390, 551

dostawca

audytu, 138

usług, 185

dostęp

do internetu, 121

do obiektów, 151

do plików, 171

do poczty, 121

do programu, 171

do usług katalogowych, 151

dozwolone użytkowanie, 183

DRM, Digital Rights Management, 183

DSS, digital signature standard, 269

dynamiczne przepisywanie binarne, 160

dyrektywa o ochronie danych osobowych, 187

dyskryminator zdarzeń, 137

dyspozytor audytu, 139

dystribucja kluczy, 234

sparowanych, 353

dystributor, 185

działanie

algorytmu RSA, 258

DKIM, 280

protokołu Handshake, 288

protokołu TLS Record, 286

systemu DNS, 554

dziedziny Kerberos, 310

dziennik zdarzeń, 149

E

ECB, Electronic Codebook, 228

edukacja, 110, 117

efekty działania temperatury, 91

egzekwowanie prawa, 177, 178

EIP, extended instruction pointer, 417

eksploit Heartbleed, 292

elementy

RBAC, 452

schematu zdarzeń, 149

e-mail, 276

energia elektryczna, 92

ESP, Encapsulating Security Payload, 299

etyka, 194, 196

F

faktoring, 261

faktoryzacja, 262

faza

transferu danych, 354

uwierzytelniania, 347

wykrywania, 344

zarządzania kluczami, 350

firewall, 378, 492

netfilter, 378

format

komunikatu, 153

komunikatu DNS, 559

X.509, 314

frontend systemu PIV, 100

FTP, File Transfer Protocol, 543

funkcja

BitLocker, 423

execve, 162

gąbki, 572

kroku

Chi, 583

Iota, 583

pi, 581

Rho, 580

Theta, 578

pseudolosowa, 355

segregacji, 127

SHA, 246

tocjent Eulera, 501

funkcje

audytu bezpieczeństwa, 139

haszowania, 244

Syslog, 155

TPM, 460

funkcjonalność, 448

G

generator

ANSI X9.17, 525

Blum Blum Shub, 526

liczb losowych, 460, 524

liczb prawdziwie losowych, 528

liczb pseudolosowych, 357, 525

generatory kongruencyjne, 522

generowanie

danych, 139

kluczy, 460

skrót komunikatu, 248

główne serwery nazw, 557

gradobicie, 88

grupy, 365

gwarancja, 448, 470

H

hasła, 381, 402
 hierarchia
 etyczna, 195
 nazw zmiennej głębokości, 552
 serwerów, 555
 HMAC, 251
 alternatywna implementacja, 272
 bezpieczeństwo algorytmu, 254
 cele projektowe algorytmu, 251
 struktura, 253
 HTTPS, HTTP over SSL, 293
 inicjacja połączenia, 293
 zamknięcie połączenia, 294

I

identyfikacja, 171
 aktywów, 41
 i uwierzytelnianie, 68
 ryzyka, 42
 słabych punktów, 42, 44
 zagrożeń, 42
 identyfikator
 CHUID, 102
 protokołu, 298
 IEEE 802.11
 architektura protokołu, 335
 dystrybucja komunikatów, 339
 sterowanie łączem logicznym, 337
 terminologia, 334
 usługi, 338
 warstwa fizyczna, 335
 zarządzanie dostępem do medium, 336
 IEEE 802.11i
 bezpieczeństwo, 341
 CCMP, 355
 elementy, 342
 faza
 transferu danych, 354
 uwierzytelniania, 347
 wykrywania, 344
 zarządzania kluczami, 350
 fazy działania, 343, 344, 353
 funkcja pseudolosowa, 355
 usługi, 341
 wymiana EAP, 349
 wymiana MPDU, 346, 348
 IETF, 508
 impersonacja, 406
 implementacja funkcji logowania, 148

incydent, 78, 124, 126
 dokumentowanie, 130
 obsługa, 131
 procedury reagowania, 124
 przepływ informacji, 131
 wykrywanie, 126
 indeks parametru bezpieczeństwa, 297
 informacje
 o bezpieczeństwie i zdarzeniach, 167
 o plikach, 171
 infrastruktura klucza publicznego, 317
 X.509, 319
 inicjacja połączenia, 293
 iniekcje sieci, 326
 integracja bezpieczeństwa fizycznego i logicznego, 99
 integralność
 komunikatów, 285, 355
 systemów i informacji, 70, 126
 interakcje z użytkownikiem, 171
 interfejs API Data Protection, 422
 internet, 121
 Internet Society, 507, 517
 interpozycja, 160
 inwigilacja danych, 191
 inżynieria wsteczna, 183
 IP Security, 294
 IPsec, 295, 414
 format ESP, 299
 parametry, 297
 zakres, 297
 zastosowania, 295
 zastosowania w funkcji routingu, 296
 iptables, 378
 IPv6, 414
 ISO, International Organization for Standardization, 513, 515
 ITU, International Telecommunication Union, 512
 ITU-T, 516

J

jednostka danych protokołu MAC, 334, 336

K

katalogi, 370
 kategorie standardów internetowych, 510
 Kerberos, 306
 dziedziny, 310
 schemat protokołu, 308
 środowisko, 310
 wydajność, 313
 klasyfikacja bezpieczeństwa, 430
 kłeski żywiołowe, 86

klucz
 potwierdzenia klucza EAPOL, 352
 publiczny, 258
 sesji, 235
 stały, 235
 szyfrowania EAPOL, 352
 tajny, 208
 tymczasowy, 352
 klucze sparowane, 351
 kod uwierzytelniania bazujący na szyfrowaniu, 532
 kodeks
 etyki IEEE, 199
 postępowania, 197
 kodowanie
 danych binarnych, 546
 Radix-64, 546
 komponenty
 sieci bezprzewodowej, 325
 sieci IEEE 802.11, 337
 systemu DRM, 184
 komputery
 jako cele, 175
 jako narzędzia komunikacji, 175
 jako urządzenia pamięci masowej, 175
 komunikat, 154
 CBC, 535
 DNS, 558, 559
 heartbeat_request, 291
 syslog, 155
 konsekwencje zagrożeń, 47
 konsument, 185
 konta usług, 412
 kontekst, 38
 bezpieczeństwa, 390
 zagrożeń organizacji, 40
 kontinuum uczenia się, 111, 112
 kontrola dostępu, 68, 103, 342, 377
 fizyczna, 103, 106
 logiczna, 102
 kontrola dostępu, 387
 dostępu
 do medium, 336
 IEEE 802.1X, 347
 obligatoryjna, 432
 oparta na rolach, 392, 452
 uznaniowa, 432
 MAC, 336
 w obszarach chronionych, 105
 Konwencja o cyberprzestępczości, 176
 konwersja Radix-64, 545
 koprocessor kryptograficzny, 460
 korelacja, 167
 kradzież, 94
 tożsamości, 326

kryptoanaliza, 209
 kryptografia, 67, 209
 klucza publicznego, 243
 krzywej eliptycznej, 270
 kryteria oceny SHA-3, 570

L

libwrappers, 377
 liczby
 losowe, 520, 524
 pierwsze, 496
 pseudolosowe, 521
 względnie pierwsze, 497
 Linux, 361
 bezpieczeństwo aplikacji, 384
 bezpieczeństwo systemu plików, 364
 logowanie, 382, 386
 luki w systemie, 372
 MAC, 387
 mechanizmy kontroli dostępu, 387
 model bezpieczeństwa, 362
 narzędzia zabezpieczeń systemu, 384
 oprogramowanie antywirusowe, 379
 więzienie chroot, 385
 wzmacnianie systemu, 375
 zarządzanie użytkownikami, 380
 lista
 kontroli dostępu, 403
 zdarzeń, 171
 logowanie, 148, 382, 386
 do kont, 151
 na poziomie aplikacji, 156
 na poziomie systemu, 149
 losowość, 520
 LSA, Local Security Authority, 397
 luki
 w systemie Linux, 372
 w systemie Windows, 408
 w zabezpieczeniach aplikacji webowych, 373

Ł

łatki bezpieczeństwa, 377
 łącze szyfrowane, 234

M

MAC, mandatory access control, 432
 macierz
 S-box, 221
 stanu SHA-3, 576
 MDA, Mail delivery agent, 282
 mechanizm Syslog, 155

mechanizmy
 kontroli dostępu, 378, 407
 pomocnicze, 65
 uwierzytelniania, 103
 wykrywania i odzyskiwania, 65
 zabezpieczeń, 45
 media społecznościowe, 191
 miarodajność, 564
 MIME, 276
 MLS, Multilevel Security, 430, 451
 model
 architektoniczny PKIX, 319
 audytu bezpieczeństwa i alarmów, 137, 138
 bezpieczeństwa komputerowego, 429, 440
 bezpieczeństwa Linuksa, 362
 BLP, 430
 formalny opis, 432
 ograniczenia modelu, 440
 operacje abstrakcyjne, 433
 zastosowanie, 434
 chińskiego muru, 444
 integralności Biba, 441
 integralności Clarka-Wilsona, 442
 rozproszonego śladu audytu, 139
 modularność, 385
 moduł
 TPM, 423, 458
 architektura komponentów, 461
 funkcje, 460
 usługa certyfikacji, 459
 usługa szyfrowania, 460
 usługa uwierzytelnionego rozruchu, 458
 usług bezpieczeństwa, 236
 moduły ładowalne, 161
 monitorowanie zagrożeń, 75
 monitory referencyjne, 448
 MS, Message store, 282
 MSA, Mail submission agent, 281
 MSK, master session key, 352
 MTA, Message Transfer Agent, 282
 MUA, Message User Agent, 281
 Multics, 438

N

nagłówki, 154
 MAC, 337
 UDP, 540
 nagrywanie zdarzeń, 142
 naruszenia własności intelektualnej, 179
 narzędzia
 do analizy logów, 126
 do weryfikacji integralności systemu, 126
 zabezpieczeń systemu, 384

narzędzie
 Bastille, 384
 Nessus, 384
 Snort, 384
 Tripwire, 384
 nazwa domeny, 550, 553
 nieautoryzowany dostęp fizyczny, 94
 nieobserwowalność, 191
 nieprawidłowe dane wejściowe, 468
 nieprzewidywalność, 521
 niewłaściwe użycie, 94
 niezależność, 520, 562
 NIST, National Institute of Standards and Technology, 511, 516
 Novell AppArmor, 393

O

obiekty
 fizyczne, 85
 pomocnicze, 85
 obszary IETF, 508
 ocena, 448, 470
 bezpieczeństwa i autoryzacja, 68
 bezpieczeństwa informatycznego, 463, 517
 gwarancji, 472
 produktu IT, 474
 ryzyka, 39, 49, 69, 71
 ryzyka bezpieczeństwa, 34
 ochrona
 danych z audytu, 147
 fizyczna i środowiskowa, 69
 nośników, 69
 prywatności, 203
 przepływów transgranicznych, 203
 systemów i komunikacji, 69
 odtwarzanie po naruszeniach, 98
 odwrotności, 499
 odwrócona zamiana
 bajtów, 220
 wierszy, 222
 odwrócony S-box, 221
 ograniczanie
 ryzyka
 podejście łączone, 37
 podejście nieformalne, 35
 podejście podstawowe, 35
 szczegółowa analiza ryzyka, 36
 tempa zapisu, 154
 ograniczone zaufanie do pracowników, 121
 okienkowanie, 167
 określenie poziomów ryzyka, 48

- operacje, 171
 - arytmetyczne modulo, 499
 - XOR, 245
- opiekunowie systemów, 116
- oprogramowanie
 - antywirusowe, 379
 - SIEM, 168
- opt-in, 461
- organizacja bezpieczeństwa informacji, 66
- organizacje
 - internetowe, 507
 - standaryzacyjne, 505
- organizacyjne zasady bezpieczeństwa, 30

P

- pamięć
 - nieulotna, 461
 - ulotna, 461
- parametry
 - SHA, 247
 - SHA-3, 575
 - systemowe, 171
- patenty, 181
- pełzanie klasyfikacji, 435
- PKI, 291
- PKIX, 319
- plan
 - bezpieczeństwa IT, 72
 - wdrażania, 73, 81
- planowanie, 69
 - awaryjne, 68
- PMK, pairwise master key, 352
- poczta
 - DKIM, 280
 - e-mail, 121
- podstawowy zestaw usług, 334
- podstawy bezpieczeństwa, 113
- podsystem
 - kontroli dostępu, 102
 - wydawania kart identyfikacyjnych, 101
- podział obowiązków, 120
- pojemność, 572
- polecenie iptables, 378
- polityka bezpieczeństwa, 30–33
 - fizycznego, 99
 - organizacji, 31
- połączenie do AS, 348
- posiadacze praw, 185
- poświadczenia, 103
 - bezpieczeństwa, 430
- potrójny DES, 215
- poufność, 285
 - danych, 355
- Powershell, 399
- powiązanie wielu operacji, 468
- powłoka root, 373
- poziom
 - istotności Syslog, 155
 - ryzyka, 48
- pożar, 95
- praktyczne oceny zabezpieczeń, 492
- prawa
 - autorskie, 179
 - cyfrowe, 183
 - dostępu, 365
 - do katalogów, 367
 - do plików, 366
- prawdopodobieństwo
 - całkowite, 563
 - warunkowe, 562
 - zagrożenia, 45, 46
- PRF, pseudorandom function, 355
- PRI, 154
- problem
 - faktoringu, 261
 - skalowalności, 71
- procedura foo, 158
- proces
 - LSA, 397
 - oceny ryzyka, 39
 - standaryzacji, 508
- procesor alarmów, 137
- profile ochrony, 466, 467
- projekty
 - badawcze, 491
 - edukacji bezpieczeństwa, 489
 - hakerskie, 488
 - programistyczne, 491
 - związane z konfigurowaniem zapór, 492
- protokoły wymiany kluczy, 267
- protokół
 - Alert, 286
 - Change Cipher Spec, 286
 - ESP, 299
 - FTP, 543
 - Handshake, 287, 290
 - HTTPS, 293
 - IEEE 802, 335
 - IP, 539
 - IPsec, 296
 - IPsec ESP, 303
 - Kerberos, 306
 - Record, 285, 290
 - SMTP, 543
 - SSL, 285
 - syslog, 154
 - TCP/IP, 538

- protokół
 - TLS, 284, 285
 - UDP, 539
- prywatność, 186, 189, 191
 - korzystania z komputerów, 190
 - osobista, 183
 - z integralnością komunikatów, 342
- przechowywanie
 - logów, 153
 - zdarzeń, 140
- przegląd
 - audytu, 141
 - danych ścieżki audytu, 164
- przekształcenie
 - dodawanie klucza rundy, 223
 - mieszanie kolumn, 222
 - odwrócona zamiana bajtów, 220
 - odwrócona zamiana wierszy, 222
 - zamiana bajtów, 220
 - zamiana wierszy, 222
- przepełnienie bufora, 419
- przepięcia, 93
- przepływ funkcjonalny S/MIME, 278
- przepływność, 572
- przestępczość komputerowa, 174
- przestrzeń
 - jądra, 372
 - nazw domen, 550
 - użytkownika, 372
- przypadkowe połączenie, 325
- pseudonimowość, 191
- PSK, Preshared key, 351
- PTK, pairwise transient key, 352
- publiczne systemy dostępu, 70
- publikacje RFC, 507, 509
- punkt dostępowy, 334

R

- Radix-64, 545
- randomizacja
 - obrazu, 419
 - sterty, 419
 - stosu, 418
- raporty bezpieczeństwa, 138
- RBAC, 452
- RC4, 225
- reagowanie
 - na incydenty, 68, 78, 124, 128
 - na zdarzenie, 153
- reasocjacja, 340
- rejestr ryzyka, 49, 54
- rejestrator audytu, 137

- rekordy zasobów, 552
- relacje z dostawcami, 67
- restartowanie usług, 420
- RFC, Request for Comments, 517
- RFC 4949, 317
- rodzaje
 - ataków, 210
 - własności intelektualnej, 179
- role, 390
- root, 373, 381
- rootkit, 374
- rozbudowane filtrowanie, 153
- rozłączenie, 340
- rozpoznawanie nazw, 558
- rozproszona baza danych, 553
- rozszerzony zestaw usług, 334, 338
- rozwiązanie stosunku pracy, 121
- rozwijanie klucza AES, 223
- równomierny rozkład, 520
- RSA, 258
 - bezpieczeństwo algorytmu, 261
- ryzyko, 42
 - bezpieczeństwa informatycznego, 34
 - resztkowe, 72

S

- S/MIME, 276
- schemat protokołu Kerberos, 308
- SEED, 489
- segregacja, 127
- SELinux, 388, 391
- serwer
 - Kerberos, 311
 - nazw, 550, 557
 - uwierzytelniania, 307
- sesja Telnet, 556
- SHA, Secure Hash Algorithm, 246
- SHA-3, 250, 567
 - funkcja iteracji f, 575, 577
 - funkcje kroków, 578
 - kryteria oceny, 570
 - parametry, 575
 - struktura, 571
- sieci
 - ad hoc, 325
 - bezprowadowe, 324
 - bezpieczeństwo, 324
 - komponenty, 325
 - środki bezpieczeństwa, 326
 - zagrożenia, 325
 - nietradycyjne, 326
- sieć Feistela, 212
- SIEM, 168

silnik
 HMAC, 460
 SHA-1, 461
 wykonawczy, 461

skala
 huraganów, 87
 intensywności tornad, 87

skaner bezpieczeństwa, 384

składnik aktywów, 42

słaby punkt, 42

SMTP, Simple Mail Transfer Protocol, 543

solidność, 448

sondowanie fizyczne, 468

specyfikacja
 Common Criteria, 190, 424, 517
 konsekwencji, 46
 techniczna, 510

sprzęt systemu informatycznego, 85

sprężenie zwrotne wyjścia DES, 525

SSH, Secure Shell, 543

SSL, Secure Sockets Layer, 283

SSM, security service module, 236

stacja, 334

stan pod napięciowy, 93

standard, 505
 AES, 216
 DES, 214
 DSS, 269
 FIPS 201, 101
 FIPS 201-2, 103
 IEEE 802.11, 334
 ISO 27002, 145
 ITU-T X.509, 313
 NIST SP 800-12, 136
 NIST SP 800-16, 112
 NIST SP 800-18, 70
 NIST SP 800-53, 68
 NIST SP 800-61, 124

standardy
 internetowe, 507, 517
 ISO/IEC 27000, 27

statyczne łączenie bibliotek, 157

sterowanie łączem logicznym, 337

stopnie bezpieczeństwa, 105

stos, 417
 protokołów IEEE 802.11, 335
 protokołów SSL/TLS, 284

strategia DKIM, 282

struktura
 HMAC, 253
 SHA-3, 571
 szyfru Feistela, 211
 szyfru strumieniowego, 224

studium przypadku, 493
 Silver Star Mines, 52, 54, 78, 81

syslog, 152

system
 DNS, 549, 552
 DRM, 184
 dystrybucji, 334
 PIV, 101
 plików EFS, 422
 SIEM, 168
 X Window, 375

systemy
 wykrywania włamań, 127
 zapobiegania włamaniom, 127
 zarządzania informacjami, 167
 zaufane, 448

szkolenia, 110, 116
 na poziomie kierowników, 117
 na poziomie menedżerów, 117

szumy, 93

szyfr
 AES, 219
 Diffiego-Hellmana, 265, 268
 Feistela, 211

szyfrowanie, 327, 386
 blokowe, 223, 228
 cykliczne, 524
 plików logów, 153
 strumieniowe, 223
 symetryczne, 207
 typu od końca do końca, 234
 uwierzytelnione, 255

Ś

ścieżka audytu
 bezpieczeństwa, 136, 143
 dostępu fizycznego, 147
 na poziomie aplikacji, 145
 na poziomie systemu, 145
 na poziomie użytkownika, 146
 po zdarzeniu, 164

ślad audytu bezpieczeństwa, 143

śledzenie procesu, 152

środki
 bezpieczeństwa IT, 63
 operacyjne, 64
 organizacyjne, 64
 techniczne, 64
 zapobiegawcze, 65
 zaradcze, 63

środowiska
 wielodziedziczne, 310
 zaufane, 427, 458

świadomość
 bezpieczeństwa, 110, 112
 i szkolenie, 68

T

TCP, 539
 TCP Wrappers, 377
 TCP/IP
 adres sieci docelowej, 543
 działanie, 540
 jednostki PDU, 542
 koncepcje, 541
 numer kolejny, 542
 port docelowy, 542
 suma kontrolna, 542
 warstwy, 538
 zastosowania, 543
 żądania udogodnień, 543
 technika
 iteracyjna, 558
 rekurencyjna, 558
 techniki ukrywania sygnału, 326
 technologia, 70
 NX, 418
 tekst
 jawny, 208
 tekst zaszyfrowany, 209
 telnet, 376
 temperatura, 89, 95
 teoria liczb, 495
 testowanie zabezpieczeń, 183
 thresholding, 166
 TLS, The Transport Layer Security, 283
 połączenie, 285
 sesja, 285
 tornado, 86
 TPM, Trusted Platform Module, 423, 458
 transfer
 chronionych danych, 344
 ryzyka, 51
 translatory, 550
 transport, 300
 trojan, 450
 tryb
 „setuid root”, 373
 działania CCM, 533
 szyfrowania uwierzytnionego, 533
 transportu, 300
 tunelowy, 300
 więzienia chroot, 385
 tryby
 liczbowe, 371
 szyfrów blokowych, 228
 CBC, 229
 CFB, 231
 CTR, 232
 ECB, 228

tunel, 300
 twierdzenie
 Bayesa, 563
 Eulera, 503
 Fermata, 500
 typy
 rekordów zasobów, 554
 RFC, 510
 zawartości S/MIME, 278

U

uderzenie pioruna, 88
 UDP, User Datagram Protocol, 540
 umowa o pracę, 120
 unikanie ryzyka, 51
 uprawnienia, 152, 402, 413
 UPS, 97
 urząd certyfikacji, 313
 urządzenia mobilne
 bezpieczeństwo
 granic, 333
 ruchu, 333
 brak zabezpieczeń fizycznych, 329
 interakcje z innymi systemami, 330
 korzystanie z usług lokalizacyjnych, 331
 niezaufane, 330
 aplikacje, 330
 sieci, 330
 treści, 330
 strategia bezpieczeństwa, 331
 zagrożenia dla bezpieczeństwa, 329
 usługa
 certyfikacji, 459
 szyfrowania, 460
 uwierzytnionego rozruchu, 458
 usługi
 IEEE 802.11, 338
 IEEE 802.11i, 341
 kryptograficzne, 422
 obsługi incydentów, 131
 R, 376
 RPC, 376
 ustanowienie kontekstu, 38
 ustawa
 Digital Millennium Copyright Act, 182
 Privacy Act, 188
 utrzymanie, 69
 systemów, 67
 zabezpieczeń, 75
 uwierzytnianie, 171, 341, 343
 biometryczne, 104
 biometryczne z nadzorem, 104
 CHUID, 103

klucze uwierzytelniania karty, 104
 klucze uwierzytelniania PIV, 104
 komunikatów, 243
 komunikatów CBC, 256, 535
 WEP, 359
 wizualne, 103
 użytkownik, 365, 390
 nieuprzywilejowany, 384

W

wandalizm, 94
 warstwa
 aplikacji, 539
 dostępu do sieci, 538
 fizyczna, 335, 538
 transportowa, 539
 warstwy TCP/IP, 538
 wdrażanie, 142
 planu bezpieczeństwa, 74
 zabezpieczeń, 74
 webcasty, 494
 wejście-wyjście, 460
 weryfikacja tożsamości osobistej, 100
 wiadomości e-mail, 276
 więzienie chroot, 385
 Wi-Fi Alliance, 334
 wilgotność, 95
 Windows, 395
 Active Directory, 398
 architektura bezpieczeństwa, 396
 bezpieczeństwo systemu, 400, 401
 funkcja BitLocker, 423
 impersonacja, 406
 konto administracyjne, 402
 kontrola dostępu, 406
 listy kontroli dostępu, 403
 LSA, 397
 luki w systemie, 408
 mechanizmy obronne systemu, 409
 moduł TPM, 423
 obligatoryjne mechanizmy kontroli, 407
 SAM, 397
 SRM, 397
 uprawnienia, 402
 usługi kryptograficzne, 422
 zabezpieczenia
 na poziomie konta, 411
 pamięci, 415
 przeglądarki, 420
 sieci, 413
 własność intelektualna, 178, 181
 woda, 96
 wrażliwość, 42

wstrzykiwanie błędu, 469
 wybór zdarzeń, 140
 wyciek informacji, 469
 wykrywanie, 343
 anomalii, 166
 incydentów, 126
 zasilania, 461
 zdarzeń, 142
 wymagania
 funkcjonalne, 464
 gwarancji bezpieczeństwa, 464, 466
 wymiana
 EAP, 348, 349
 kluczy, 267, 268
 MPDU, 346, 348
 wytyczne OECD, 203
 wywiad środowiskowy, 118

Z

zabezpieczanie
 bezprowadowych punktów dostępowych, 327
 sieci bezprzewodowych, 327
 zabezpieczenia, 63, 66, 67, 70
 infrastruktury, 70
 na poziomie konta, 411
 przed trojanami, 450
 przed uszkodzeniami pamięci, 415
 przeglądarki, 420
 sieci, 413
 wielopoziomowe, 392, 427, 451, 453
 wspólne, 70
 zadania
 dotyczące czytania raportów, 493
 pisemne, 493
 zagrożenia, 42, 372
 dla bezpieczeństwa fizycznego, 85
 fizyczne spowodowane przez ludzi, 93, 97
 spowodowane przez ludzi, 85
 środowiskowe, 85, 88, 94
 techniczne, 85, 92, 97
 w sieciach bezprzewodowych, 325
 zakaz
 odczytu, 431
 zapisu, 431
 zakończenie
 MAC, 337
 połączenia, 344
 zamiana
 bajtów, 220
 wierszy, 222
 zaniebdywanie miarodajności, 564
 zapobieganie zagrożeniom fizycznym, 94

- zarządzanie
 - aktywami, 66
 - bezpieczeństwem IT, 25
 - wdrażanie mechanizmów, 62
 - informacjami, 167
 - kluczami, 344
 - konfiguracją, 68, 77
 - kontami, 151
 - poprawkami, 377
 - prawami, 186
 - prawami cyfrowymi, 183
 - programem, 70
 - ryzykiem, 34, 49
 - tożsamością, 186
 - użytkownikami, 380
 - zawartością, 186
 - zdarzeniami, 67
 - zmianami, 76
- zasady
 - bezpieczeństwa, 66, 446
 - szyfrów symetrycznych, 208
- zastosowania
 - DKIM, 284
 - IPsec, 295
- zatrudnienie, 120
- zaufana baza komputerowa, 448
- zaufanie, 448
- zaufany system komputerowy, 448
- zbieracz śladu audytu, 139
- zdarzenia, 171
 - logowania, 151
 - niezależne, 562
 - systemowe, 152
 - związane z bezpieczeństwem, 144
- zespół, 85
 - reagowania na incydenty, 126
- zewnętrzne wymagania biznesowe, 329
- zgodność
 - z przepisami, 67
 - z zasadami bezpieczeństwa, 76
- złośliwe połączenie, 325
- zmniejszenie
 - konsekwencji, 51
 - prawdopodobieństwa wystąpienia, 51
- znaki towarowe, 181

Ż

- źródło zagrożenia, 42
- źródłowy adres MAC, 336

Ż

- żeton TGT, 307

PROGRAM PARTNERSKI

— GRUPY HELION —

-
1. ZAREJESTRUJ SIĘ
 2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
 3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA
Helion

CYBEROBRONA: BĄDŹ CZUJNY I PRZYGOTUJ SIĘ!

Bezpieczeństwo systemu informatycznego od dawna nie jest problemem wyłącznie administratora IT i jego zespołu. Różnorodność metod, socjotechnik i wyrafinowanych narzędzi wykorzystywanych do ataków oraz zacierania śladów sprawia, że zabezpieczenie usług czy zasobów musi być obowiązkiem całego personelu firmy — od prezesa po stażystę. Co więcej, bezpieczeństwo zasobów informatycznych wymaga systematycznej kontroli i systemowego podejścia, co wcale nie jest łatwym zadaniem. Z jednej strony polityka bezpieczeństwa informatycznego powinna zostać sprzężona z pozostałymi elementami strategii przedsiębiorstwa, z drugiej — podlegać ciągłej aktualizacji i przeglądowi z uwagi na szybki rozwój technik ataków i ich nieprzewidywalność.

Ta książka jest drugim tomem znakomitego podręcznika projektowania, wdrażania i utrzymywania systemów bezpieczeństwa informatycznego. Poruszono w niej dość różnorodne zagadnienia: problemy zarządzania bezpieczeństwem systemu, algorytmy kryptograficzne i bezpieczeństwo sieci. Zaprezentowano różne podejścia do oceny ryzyka bezpieczeństwa, a także do tworzenia planów reagowania w przypadku wystąpienia zagrożeń, w tym klęski żywiołowej. Sporo uwagi poświęcono zapobieganiu szkodom wyrządzanym przez ludzi i reagowaniu na incydenty bezpieczeństwa. W przystępny sposób wyjaśniono standardy bezpieczeństwa sieci bezprzewodowych oraz systemów linuksowych i opartych na MS Windows. Książkę wzbogacono o szereg interesujących studiów przypadków, pytań sprawdzających, projektów i uzupełnień.

Najciekawsze zagadnienia:

- Zarządzanie bezpieczeństwem i ryzykiem IT w organizacji
- Praktyki, procedury i zasady zwiększające bezpieczeństwo oprogramowania i infrastruktury
- Standardy szyfrowania i rodzaje ataków na zaszyfrowane dane
- Bezpieczeństwo sieci bezprzewodowych i urządzeń mobilnych
- Środowiska zaufane i zabezpieczenia wielopoziomowe

Dr William Stallings jest autorem kilkudziesięciu książek i artykułów wielokrotnie publikowanych przez ACM i IEEE. Trzynastokrotnie zdobył nagrodę za najlepszy podręcznik informatyczny roku. Działa w branży od ponad 30 lat, projektował i implementował zestawy protokołów sieciowych dla różnych systemów.

Dr Lawrie Brown wykłada w School of Engineering and Information Technology w Australii. Specjalizuje się w zagadnieniach komunikacji oraz bezpieczeństwa systemów, a także kryptografii i projektowania bezpiecznych środowisk zdalnego wykonywania kodu.

Helion
helion.pl
HELION SA
ul. Kościuszki 1c
44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
helion@helion.pl

KOD KORZYŚCI
Sięgnij po więcej! ▶

ISBN 978-83-8322-558-6

Cena: 119,00 zł

